

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ἩΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, κληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἅριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶς 100. Ἐξωτερικὸν δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γροβὰκι διατημ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ Ἰαπωνίας ἂν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνα 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ἸΑΡΥΘΗΣ - ΕΝΘΩΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΘΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΟΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οὐδὲν ἴσως μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Μαΐου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 23

ΕΝΑΣ ΠΙΣΤΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

Ἵστερα ἀπὸ τὸ κατόρθωμα τοῦ Ἀράπη, τοῦ σκύλου τοῦ κ. Δαλάντ, ποὺ σὰς διηγήθηκα ἄλλῃ φορὰ (*), ἡ Λούση καὶ ἡ Λουιζέττα ἐγίναν φίλες καὶ ὁ Ἀράπης ὑποδεχόταν κάθε μέρα τὸ ξένο κοριτσάκι μὲ χαρὰς καὶ πηδημάτα.

— Δὲν πιστεύω ποτὲ πῶς οἱ σκύλοι ἀγαποῦν τόσο πολὺ τοὺς ἀνθρώπους, ἔλεγε ἡ Λουιζέττα. Ὁ Ἀράπης εἶναι ἀξιολάτρευτο ζῷο.

— Ἔτσι εἶναι οἱ περισσότεροὶ σκύλοι, εἶπε ὁ κ. Δαλάντ. Ἐγὼ ἀκούσαι ἱστορίας γι' αὐτοὺς ποὺ δείχνουν ὅτι ἔχουν νοσημοσύνη, καλὴ καρδιά καὶ ἀφοσίωση στοὺς ἀνθρώπους.

— Ἀχ, θεῖτε μου, εἶπε ἡ Λούση, διηγήσου μας καμμιά ἀπ' αὐτὲς τίς ἱστορίες.

— Εὐχαριστῶς, παιδί μου. Φώναξε καὶ τὸν ἀδελφὸ σου καὶ ἔλατε σ' αὐτὸ τὸ κίβσκι. Θὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι ὁ σκύλος ἀξίζει νὰ ὀνομάζεται φίλος τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Παῦλος καὶ τὰ δυὸ κοριτσάκια κάθισαν γύρω στὸν κ. Δαλάντ καὶ αὐτὸς ἄρχισε τὴ διήγησή του.

— Ὁ κ. Λεσσέ, εἶπε, ἕνας ἀπὸ τοὺς

καλοὺς μου φίλους, ἦταν θαυμάσιος κυνηγός. Κάθε χρόνο, κατὰ τὴ φθινόπωρο, πήγαινε μαζί με τοὺς φίλους του στὴ Πυρηναιά, κοντὰ στὰ γαλλοῖσπανικὰ σύνορα, διοὺ ἕνας φίλος του εἶχε ἕνα μεγάλο χτήμα. Ἐπέρνε μαζί του καὶ τὸν ἀγαπημένο του σκύλο, ποὺ τὸν ἔλεγε "Ἄρη". Ἦταν ἕνα πρώτης γραμμῆς λαγωνικό, ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸν κύριό του ὡς ἀπάγω στ' ἄγρια βουνά.

Ἐνα πρωτὶ, ὁ κ. Λεσσέ καὶ κάμποσοὶ φίλοι ξεκίνησαν γιὰ νὰ κυνηγήσουν ἀγριοκάτσια σὲ κάτι ἀπόκρημνες βουνοκορφές. Πέρασαν ἀπὸ κακοτοπιές, ράχες καὶ χαράδρες, ἐνῶ οἱ σκύλοι τοὺς πηγαιναν πάντα μπροστά. Ἐτοιμάζονταν νὰ γυρίσουν πίσω, χωρὶς νὰ βροῦν πουθενὰ ἀγριοκάτσια, ὅταν οἱ σκύλοι ἄρχισαν ξαφνικὰ σ' ἕνα στενὸ μονοπάτι, ποὺ σκαρφάλωγε στὸ βουνό.

— Ἀς ἀκολουθήσουμε τὰ σκυλιά μας μὲ προσοχή.

Ὁ δρόμος ἦταν δύσκολος, γεμάτος βράχους καὶ χαράδρες. Ἐνας μεγάλος βράχος τοὺς ἔκρυψε ξαφνικὰ τὴ θεά, καὶ

«Οἱ ζουάβοι τὸν εἶχαν παραχαϊδεμένο». (Σελ. 266, στ. α'.)

ὅταν ἡ κορφὴ ἔσπρόβαλε πάλι, τὰ δυὸ ἀγριοκάτσια εἶχαν ἐξαφανισθεῖ.

— Κατάλαβαν τὰ σκυλιά μας, εἶπε ὁ κ. Λεσσέ, ἡ ἴσως μᾶς εἶδαν. Εἶναι πολὺ δύσπιστα ζῷα.

— Ἴσως. Ἀλλὰ τὰ σκυλιά μας θὰ τοὺς κόψουν τὸ δρόμο καὶ θὰ τ' ἀναγκάσουν νὰ πέσουν ἀπάνω μας.

— Ἀς περιμένουμε δῶ. Ν' ἀνεδοῦμε δὲν εἶναι δυνατό, γιὰτὶ ἀρχίζει νὰ βροῦσκει.

Οἱ κυνηγοὶ περίμεναν ἀμίλητοι, ἀλλὰ σὲ λίγο εἶδαν τὰ σκυλιά νὰ γυρίζουν. Εἶχαν χάσει τὰ ἴχνη τῶν ζώων καὶ δὲ μπόρεσαν νὰ σκαρφαλώσουν στὶς ἀπότομες ἐκείνες κορυφές.

Ὁ κ. Λεσσέ φώναξε τὸν Ἄρη, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἦταν μαζί με τ' ἄλλα σκυλιά. Τὸν ζήτησαν παντοῦ, σκαρφάλωσαν μάλιστα καὶ σὲ μιὰ κορφή, ἀλλὰ δὲ φανόταν πουθενὰ. Ὁ κ. Λεσσέ ἀναγκάστηκε νὰ γυρίσει πίσω στὸν κάμπο γεμάτος λύπη. Τὴν ἄλλῃ μέρα ξαναπῆγε καὶ ἔψαξε, ἀλλὰ τοῦ κἀκου.

Πέρασαν κάμποσοι μῆνες. Ὁ κ. Λεσσέ

— Κάτι μῦριστηκαν! εἶπε ὁ κ. Λεσσέ.

— Ἀλήθεια, εἶπε ἕνας ἄλλος κυνηγός. Κοιτάξετε κεῖ πάνω δυὸ ἀγριοκάτσια, ποὺ ἔχουν σταθεῖ κατὰ κορφα στὸ βουνό. Εἶναι σὰ δυὸ σκοποὶ ποὺ βιγλίζουν τὸν κάμπο, ἔτοιμοι νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸν κίνδυνο.

— Ὠρατα! Δὲ θὰ γυρίσουμε μὲ χέρια ἀδειανά.

«Δυὸ ἀγριοκάτσια ἔχουν σταθεῖ κατὰ κορφα στὸ βουνό...» (Σελ. 265, στ. β'.)

(*) Ἴδε ἐφεστῆν ἡ «Διαπλασις» φύλλο 11.

σά δέν ξεγυροῦσε τὸν καλὸ Ἄρη, ἀλλὰ δέν εἶχε πιά καμμιά ἐλπίδα νὰ τὸν βρεῖ. Μιά μέρα, καί ποῦ καθόταν στὸν κήπο του, βλέπει ἕνα σκυλι ἀκάθαρτο, ἀναμαλλιασμένο, μὲ τὰ πόδια ματωμένα, νάρχεται κοντὰ του.

Τὸ ζῶο ξαπλώθηκε στενάζοντας στὰ πόδια του καὶ θέλησε νὰ τοῦ γλύψει τὸ χέρι. Ἄλλὰ ὁ κ. Λεσοῦ φοβήθηκε μήπως ἦταν ἄρρωστο κι' εἶπε νὰ τὸ διώξουν. Τότε κείνο ἄρχισε νὰ οὐρλιάζει τόσο παραπονοίαικα καὶ θλιβερά, ὥστε ὁ κυνηγὸς τὸ πλησίασε καὶ τὸ κοίταξε προσεχτικά. Τοῦ φάνηκε τότε πὼς ἀναγνώρισε τὸν Ἄρη του, τὸν πιστὸ του σκύλο!

— Μήπως εἶναι ὁ Ἄρης; εἶπε. Καθὼς ἀκουσε τὸνομα, ὁ σκύλος πήδηξε καὶ γάργις χαρούμενα κι' ὕστερα ξανάπεσε στὰ πόδια τοῦ κυρίου του, ἐξαντλημένος ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὴν πείνα.

Τὸ πιστὸ αὐτὸ σκυλι εἶχε τρέξει χίλια χιλιόμετρα, σὲ ἀγνωστες χῶρες, μέσα ἀπὸ δάση, βουνά, ποτάμια καὶ κάμπους, γιὰ νὰ γυρίσει στὸν κύριό του. Χωρὶς ἄλλο εἶχε πέσει σὲ κάποια χαράδρα κι' εἶχε πληγωθεῖ, ἀνίκανος νὰ σηκωθεῖ. Ὅταν ἔγινε καλά, μιὰ σκέψη εἶχε μοναχά: νὰ γυρίσει πίσω στὸν κύριό του! Τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν ἀφοσίωσή!

— Ἀλήθεια, ὁ Ἄρης φαίνεται πὼς ἦταν ἐξυπνο σκυλι. Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι ἐξαιρετικὸ φαινόμενο, εἶπε ὁ Παῦλος. Δέν εἶναι ὅλα τὰ σκυλιὰ ἔτσι.

— Κι' ὅμως πέτσιες πράξεις δέν εἶναι καθόλου σπάνιες.

— Ὁ Ἄράνης μας, λόγου χάρι, θὰ ἦταν σὲ θέση νὰ κάνει τέτοιο κατορθωμα;

— Ὁ Ἄράνης; Ἔχει κι' αὐτὸς ἐνδοξή ἱστορία. Ὅταν διοικούσα ἕνα λόχο ζουάδων στὸ Μαρόκο, τὸν εἶχα μαζί μου. Μ' ἀκολουθοῦσε παντοῦ κι' οἱ ζουάδοι τὸν εἶχαν παρακαθήμενο. Γνώριζε τὴ στολή τους καὶ ποτὲ δὲ θὰ τοὺς μπερδεύει μὲ τοὺς ἄλλους ἄλλου συντάγματος, ἀκόμη καὶ μέσα στὴ μάχη.

— Πὼς; εἶπε ἡ Λούση. Σὰς ἀκολουθοῦσε καὶ στὶς μάχες;

— Βέβαια, μ' ἀκολουθοῦσε καὶ μὲ πρόσεχε κι' ὄρμωσε πάνω στοὺς Μαρκοκινούς ποῦ ἤθελαν νὰ μὲ σκοτώσουν. Μιά φορὰ μ' ἔχασε σὲ μιὰ συμπλοκή. Ἐπρεπε λοιπὸν σὰν τρελλὸς ἀνάμεσα στὶς σφαῖρες καὶ στὶς δόιδες, καὶ τέλος μὲ βρήκε τὸ βράδυ στὴ σκηνή. Οἱ συνάδελφοί μου μοῦ διηγήθηκαν ὅτι ἔπρεχε καὶ μύριζε ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς, σὰ νὰ ζητοῦσε πληροφορίες γιὰ μένα. Πληγώθηκε στὰ τελευταῖα στὸ πόδι κι' ἔκαμε ὁ κακόμοιρος ἕνα μῆνα νὰ γιάνει. Ὑστερα τοῦ δώσαμε τὸ βαθμὸ τοῦ λοχία!

— Ὡ, εἶπε ὁ Παῦλος καὶ σηκώθηκε νὰ χαιρετήσῃ στρατιωτικά. Πρέπει νὰ τὸν χαιρετῶ λοιπὸν τὸν γενναῖο μας Ἄράνη, ἀφοῦ ἐγὼ δέν εἶμαι ἀκόμα οὔτε ἀπλὸς στρατιώτης.

Ὁ Ἄράνης τὰκουγε ὄλα καὶ κάθε τόσο κουνούσε τὴν οὐρά του, σὰ νὰ τοὺς ἔλεγε:

— Σὰς ἀκούω, τὸ ξέρω πὼς λέτε γιὰ μένα!

Πὼς νὰ μὴ τὸν ἀγαποῦν λοιπὸν τὸν καϊμένο, σὰν ἀληθινὸ τους φίλο;

(Ἄρ' τὸ Γαλλικόν) ΦΩΤΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ

« Δελτίον ταυτότητος τῆς φοιτήτριας... » διάβασε στὸ μικρὸ « διαπιστευτήριο » ποῦ τῆς δώσανε. Εἶχε πάει μὲ τὴ μαμιά της νὰ γραφεῖ ὅπως τῆς ἄλλα χρόνια πήγαινε στὸ σχολεῖο. Μὰ ἐδῶ χρειάζονται ἐξαιρετικὲς διατυπώσεις. Φωτογραφίες, δηλώσεις, ὁποιοῦν. Σίγουρα κάτι τι σπουδαῖο ἐμελλε νὰ γίνῃ ἢ μικρὴ Μαρία. Φοιτήτρια! Μόνον ποῦ ἐκεῖνος ὁ κουτὸς ὑπάλληλος τοῦ Μητρώου γιὰ νὰ ρωτήσῃ τὴ μαμιά της:

« τὸ κοριτσάκι εἶναι ἡ φοιτήτρια; » αὐτὸ τῆς χάλασε τὴ διάθεση. Ἄκουε ἐκεῖ! Τὸ κοριτσάκι. Μήπως δέν εἶδε κατὰ ἀπολυτήριον τοῦ Γυμνασίου καὶ μὲ τὸν πρῶτον βαθμὸν μάλιστα, μήπως δέν εἶχε κοτζάμου μπῶι; Ἄσχετο ἂν δέν εἶχε πατήσῃ ἀκόμα τὰ δεκαῆξι κι' ἂν φοροῦσε μπλε ποδιὰ μὲ ἄσπρα γακαδάκι. Τὴ σημασία εἶχε αὐτὸ; Μιὰ φορὰ φοιτήτρια γινόνταν καὶ δέν ἔπρεπε νὰ ἦναι πη κοριτσάκι. Μήπως συνέτεινε ἄραγε καὶ τὸ δειλὸ, παιδικὸ τῆς ὕψος; Ἴσως. Μὰ τώρα θάλλαζε ποῦ θάμπαινε στὸ Πανεπιστήμιον. Θάποχτοῦσε ὕψος σοβαρὸ καὶ στοχαστικόν. Νά, ὅπως σ' αὐτὴ τὴ φωτογραφία ποῦ ἔχει τὸ διαπιστευτήριον. Πόσο διαφορετικὴ εἶναι ἀπὸ κείνες ποῦ ἔδραζε ἄλλες χρονιές! Πάνε κείνα τὰ χαμόγελα, οἱ μπούκλες, οἱ κορδέλλες. Αὐτὴ ἐδῶ εἶναι σκέτη, σοβαρὴ, σκυθρωπὴ. Τὴ νὰ συλλογιόταν ἄραγε τὴν ὥρα ποῦ τὴν ἔδραζε; Τὰ βάζονα ποῦ θὰ περνοῦσε γιὰ κάμποσα χρόνια στὸ Πανεπιστήμιον, ἢ μήπως ἡ σκιά τῆς Ἐπιστήμης, ποῦ θάκολοῦθε οὐ σὲ λίγο, τῆς συνέφαισε ἔτσι τὸ παιδικὸ τῆς βλέμμα;

Κι' αἰσθανόνταν τώρα κάτι ἀλλόκοτον ποῦ ἔμπαινε στὸ Πανεπιστήμιον.

Περίμενε μ' ἀνυπόμονη λαχτάρων νάρχισον τὰ μαθημάτα. Μὰ ἐδῶ εἶχαν περιέργως συνήθειες. Ἐπρεπε νὰ δηλώσῃ, λέει, οἱ καθηγητὲς προηγουμένως γιὰ νάρχισον. Πήγαινε κάθε μέρα καὶ περιμένε. Οἱ διάφοροι φοιτητὲς καὶ φοιτήτριες πηγαινόρχονταν πολυάσχολοι, βιαστικὸι, κρατώντας τετράδια, βιβλία. Ἐσκεῖν πήγαινε καὶ καθόταν πάντα στὶς ἄκρες. Τῆς φαίνονταν πὼς ὅλοι τὴν προσέχον καὶ τὴν κοιτάζον. Στ' ἀδιά τῆς ἔρχονταν πολλὲς κουβέντες. Δυο-τρία κορίτσια ἀκουσε μιὰ μέρα νὰ λένε σιγά: «... Τώρα θάρθε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, φαίνεται... » Γιατὶ τὸ λέγανε αὐτὸ; Βέβαια, δέν ἦταν καὶ πολὺ μοντέρνα, δέν

εἶχε περιποιηθεῖ τὸ πρόσωπό της καὶ δέν μπορούσε διόλου νὰ φορέσῃ ψηλά τακούνια. Μὰ ὅμως δέν εἶχε φύγει ποτὲ ἀπ' τὴν Ἀθήνα, αὐτοῦ εἶχε γεννηθεῖ κι' εἶχε ζήσει.

Κάποτε ἀκουσε δυὸ φοιτήτριες νὰ συζητοῦν:

— Μοῦ τὸν ἔφερες τὸ Βολωνάκη; ρωτοῦσε ἡ μιὰ.

— Ἄχ, καϊμένη, δέν ξέρεις τί ἔπαθα. Τὸν εἶχα βάλει στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ μου καὶ τὸν ἔχασα. Κάπου θὰ γλιστρήσῃ...

Ἦξερε ἀπὸ τὸ πρόγραμμα πὼς αὐτὸς ὁ κύριος ἦταν καθηγητὴς καὶ δίδασκε Νεώτερη Ἱστορία. Τώρα ἀκουγε πὼς τὸν βάζανε στὴν τσέπη τους καὶ τὸν χάνανε μάλιστα. Τὴ ἀλλόκοτα πράγματα συνέβαιναν ἐδῶ!

Μιὰ ἄλλη μέρα βρέθηκε μὲ κάποια γνωστὴ της σ' ἕνα κύκλο φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν. Οἱ κουβέντες τους ἦταν γιὰ ὑψηλὰ ζητήματα. « Ὅλοι οἱ φιλόσοφοι βγήκαν στὴ φόρα. Τὴ Σοπενχάουερ, τὴ Κάντ, τὴ Βολταῖρος, τὴ Τολστόϊ. Κουδέντιαζαν, καὶ κάθε φορὰ ξεφούρνιαζαν κι' ἀπὸ μιὰ φράση κανενὸς φιλόσοφου. Οἱ γνώμες πέφτον βροχηδόν, ἀκατάπαυστα. Ἄλλοι συμφωνοῦσαν, ἄλλοι διαφοροῦσαν. Πάνω στὶς διαφορὰς γινόταν ἀτέλειωτη καὶ ἄρμεια συζήτηση. Ἔνας τᾶχε μὲ τὸ Νίτσε διαρκῶς, ἦταν ἀπὸ τοὺς θαυμαστὲς του, ἔδρωνε καὶ κοκκίνιζε καὶ χειρονομοῦσε, καὶ ὁδὸς του Ζαρατούστρας, καὶ ὁδὸς τοῦ Νίτσε. Κάποιος ἄλλος ρίχτηκε ἄγρια στὸ Νορντάου. Παρακεῖ ἕνας ἄλλος ἀνέπτυσσε τὴ θεωρία τοῦ Ντάρβιν, μ' ἕνα τέτοιο τρόπο, ποῦ ἡ μικρὴ — μ' ὄλο ποῦ δέν ἦταν διόλου σοφὸ κεφάλι — τῆς ἐρχόταν νὰ κλάψῃ ἀπὸ τὴ στενοχώρια της. Καὶ λέγανε, λέγανε... οἱ συζητήσεις πέρνανε δρόμον ἀτέλειωτον. Τὸ κακόμοιρον τὸ κορίτσι εἶχε ζαλιστεῖ καὶ οσοῖσις. Καὶ ζαλιστικὴ ἀκόμα περισσότερο ἔταν κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα τὴ ρώτησε:

— Ἔσεῖς, δεσποινίς, τί ἰδέα ἔχετε γιὰ τὸν Σοπενχάουερ;

— Ὡ, Χριστέ μου! Τί ἰδέα νᾶχε γιὰ τὸ Σοπενχάουερ; Μὰ καμμιά! Κάτι εἶχε διαβάσει καὶ κάτι εἶχε ἀκούσει γι' αὐτὸν. Ἦξερε μονάχα πὼς αὐτὸς ἔδραζε τοὺς ἀνθρώπους κακομοιριασμένους καὶ συμβούλευε νὰ ἐγκαταλείπουν τὴ ζωὴ. Αὐτὰ ὄλα δέν τῆς πολυάρεσαν καὶ προτίμησε νὰ μὴν ἔχει καμμιά ἰδέα γιὰ τὸ Σοπενχάουερ.

— Μὰ, δέν ἔχω διαβάσει, ἀπάντησε δειλά.

Καὶ τότε ἄρχισαν βροχὴ οἱ διαφορὰς συστάσεις γιὰ τὸ διάβασμα, τί νὰ προτιμῆσῃ, τί νὰ μελετήσῃ περισσότερο. Νέα εὐχαίρια γιὰ ἐπίδειξη τῶν σοφῶν τῶν γνώσεων. Συστάσεις καὶ συμβουλὲς ἀλλεπάλληλες στὴν πρωτοετὴ φοιτήτρια. Οἱ φιλόσοφοι ἄρχισαν πάλι νὰ ραδιάζον

Τ' ΑΡΚΟΥΔΑΚΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

— Εἶδατε τί ἀῆξω ἐγὼ; καυιέται ὁ Ἀρκουδοπουλάκης. — Σπουδαῖο πρόμμα! φωνάζει ὁ Χοντρούλης. Ἐβαλε τὸ καπέλο σου κι' ἐμπόδισες τὸν ἀέρα. Αὐτὸ θὰ τὸκανε κι' ἡ γάτα μου!

— Γιατὶ λοιπὸν δέν τὸ σκέφτηκα νὰ τὸ κάνῃ κανένας ἄλλος; ἀπαντᾷ φουρκισμένος ὁ Ἀρκουδοπουλάκης. Γιατὶ δέν τὸκανε ἐσύ;

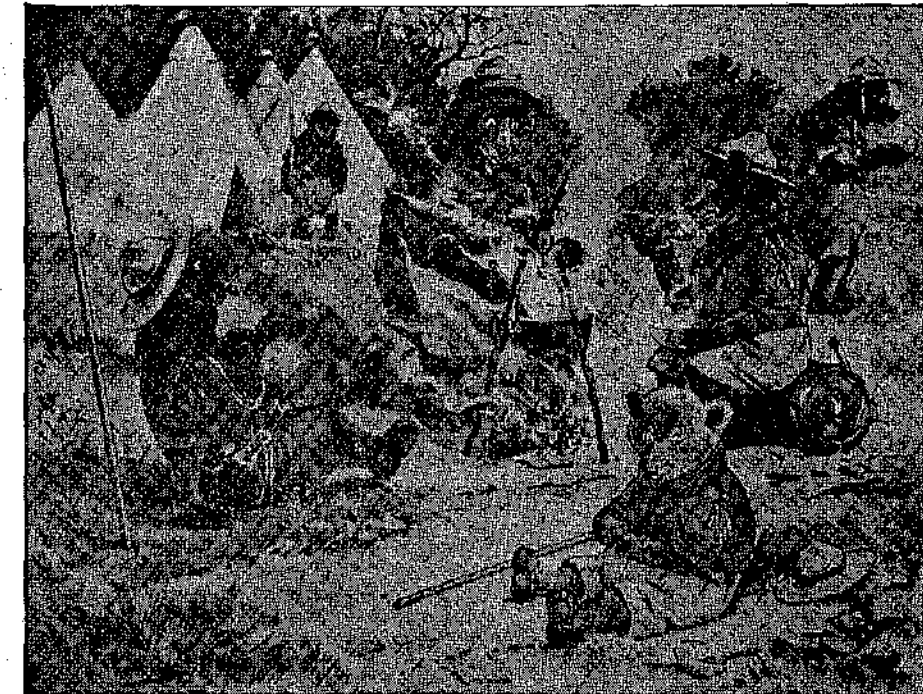
— Ἐ, ἡσυχία!.. Δέν εἶναι ὥρα γιὰ μαλώματα!.. Βοηθήστε ὅλοι νὰ γίνῃ τὸ σοῦπ!

Φυσοῦν τὴ φωτιά, γεμίζουν νερὸ τὴν κατσαρόλα, τὸ βάζουν νὰ βράσῃ, ρίχνουν τσάι στὴν τσαγιέρα κι' ἔπειτα τὸ ζεματίζουν. Τὸ τσάι ἔγινε. Μόνον ποῦ εἶναι λιγάκι μαυραδερό, καπνισμένο, κι' ἔχει μέσα καὶ κάμποση σκόνη. Ὁ κ. ἀρχηγὸς ὅμως τὸ βρίσκει λαμπρὸ καὶ τὸ πίνει μονορούφι. Ἐπειτα τοὺς λέει:

— Μπαβῶ! Ἔσεῖς θὰ μοῦ κάμειτε καὶ τὴ σούπα μου. Δηλαδή νὰ μοῦ φέρεται λίγη ἀπὸ τὴ δική σας. Γιατὶ σας!

Ἄλλη φασαρία τώρα! Πρέπει νὰ μαγειρέψουν μιὰ ὄραία σούπα, ποῦ νᾶχη μούτρα καὶ γιὰ τὸν κ. ἀρχηγόν.

— Μὰ δέν θὰ ἡσυχάσουμε στιγμὴ; μουρμουρίζει ὁ Ἀρκουδοπουλάκης.

ΕΓΚΑΡΤΕΡΗΣΗ

Printemps chéri, doux matin de l'année, console-nous des ennuis des hivers. P. ARNY

Ἄνοιξη, πιά δέν ἔρχεσαι σὰ μιὰ παλιά φορὰ, νὰ μοῦ μεθύσης τὴν ψυχὴ μὲ χρώματα καὶ μύρα. Τ' ὄρατο πουλι, ποῦ τᾶξερα μὲ τὸνομα χαρά, τὸ σπάρραξε στὰ νύχια της — κικὸ γερὰκι — ἡ Μοῖρα.

Ἰδια τὰ χρόνια θὰ περνοῦν κι' ἐγὼ, μ' ἄδεια καρδιά, δὲ θὰ τομῶ καὶ τὴ στεγνὴ φλόγα νὰ σβῆσθαι ἐντός μου. Κι' ἔτσι, τοῦ κόκου θὰ ζητῶ τ' ἀνεύρετα κλειδιά, ὡς τὴ στιγμὴ ποῦ θλιβερά «χαῖρε» θὰ πῶ τοῦ κόσμου.

Κι' ἐγκαρτεράνας, Ἄνοιξη, θάρθε κι' ἐγὼ μαζί μὲ τὰ παιδιὰ, στὴν ἐξοχὴ νὰ σὲ καλωσορίσω σὰ μιὰ παλιά μου γνωριμιά πᾶχει πιά ξεχαστεῖ, καὶ τὴ χαρὰ ποῦ μοῦφερνεσ τότε θὰ ξαναζήσω.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

— Πρόσκοποι εἴμαστε μετὶς ἡ μάγιστροι; λέει κι' ὁ Κοκκινέλης. Ὅσοπο ετοιμάζον τὴ σούπα μὲ προθυμία. Ἄλλος διατηρεῖ τὴ φωτιά, ρίχνοντάς της ὄλοένα ξύλα· ἄλλος παστρεύει τίς πατάτες, τὰ κάρδα, τὰ σέλινα, τὰ κρομόδια· ἄλλος κόβει καὶ πλένει τὸ κρέας. Καὶ σὲ λίγη ὥρα, ἡ μεγάλη κατσαρόλα, κρεμασμένη πάνω ἀπ' τὴ φωτιά, βράζει τραγουδιώντας.

Νερὸ, κρέας καὶ χορταριά, τᾶχουν βάλει ὄλα μαζί. Καὶ περιμένουν πιά νὰ γίνῃ ἡ σούπα.

Ὁ Κοκκινέλης παίρνει μιὰ κουταλιὰ καὶ δοκιμάζει. — Πρὶ τί ἄνοστη! κάνει μὲ μορφασιόν.

— Μπα! ξεχάσαμε νὰ ρίξουμε ἄλατι! φωνάζει ὁ Ἀρκουδοπουλάκης. Ρίχνουν κι' ἄλατι. Ἄλλὰ σὲ λίγο παρατηροῦν πὼς ἡ σούπα ἔχει μέσα ἕνα σοφὸ «μαυραδάκι». Τ' εἶν' αὐτὰ;

— Μπα! ξεχάσαμε νὰ τὴν ξαφροῖσουμε! φωνάζει ὁ Κοκκινέλης. Ξαφροῖζουν τὴ σούπα καὶ τὴν ἀφίνουν πιά νὰ γίνῃ. Σὲ λίγο τὴν ξαναδοκιμάζουν. Ἀλήθεια εἶναι λιγάκι ἀρμυρὴ κατὰ τᾶλλα ὅμως τὴ βρίσκουν ἔξαισια. Κι' ἀρχίζουν νὰ γεμίζουν τίς καραβάνες τους καὶ νὰ τρώνε μὲ δροξὴ μεγάλη...

— Μπαρέ! κι' ἡ σούπα τοῦ κ. ἀρχηγού;

‘Από την κείνα τους, παρ’ ὄλιγο νὰ τὸν ξεχάσουν καὶ νὰ φάνε ὅλη τὴ σούπα μονάχοι τους!

Ἐβνυχὸς εἶναι ἀκόμα καιρός, ὑπάρχει καὶ σούπα ἀρκετή. Γεμίζουν προσεχτικὰ μὴ καλοσλυμένην καρβάναν καὶ τὴ δίνουν σ’ ἕναν πρόσκοπο νὰ τὴν πᾶν στὸν κ. ἀρχηγό.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HARRIET BECHER-STOWE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Καὶ ξέστρωσε τὸ κρεβάτι καὶ περίμενε νὰ ἴδῃ.

Ἡ Τόψυ, μὲ σοβαρότητα καὶ μὲ πολλὴ ἐπιτηδεύτητα, ξανάπε τὸ μάθημα στὴν ἐντέλεια. Ἄπλωσε προσεχτικὰ τὰ σεντόνια, χωρὶς καμμιά ζαρωματιά, τῆστροσε, τὰ δέπλωσε στὴν ἀκρῆ, κί’ ἡ ἐπιπέδεια τῆς γοήτεψε τὴν κυρία τῆς.

Ἀυσυγχῶς ἔμωσε, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ τελείωνε τὶς εξετάσεις τῆς, πετὰ χτυκῆ ἀπὸ τὸ μανίκι τῆς ἕνα κορδελάκι ποὺ κίνησε τὴν προσοχὴ τῆς κυρίας.

— Τ’ εἶν’ αὐτό, παλιοκόριτσο; φώναξε θυμωμένη ἡ μίς Ὀφηλία. Ποῦ τῶ κλεψὲς αὐτό;

Ἡ Τόψυ δὲν ἔχασε διόλου τὴν ἀταραξία τῆς.

— Μπᾶ! εἶπε. Εἶναι ἡ κορδέλλα τῆς μίς Φέλια! Πῶς μπήκε μέσα στὸ μανίκι μου;

— Τόψυ, παλιοπαῖδο, μὴ λές φέμματα! Τῶ κλεψὲς!

— Ἐγὼ τῶ κλεψα!; Πρῶτη φορά τὸ βλέπω στὰ μάτια μου!

— Τόψυ, δὲν ξέρεις πῶς δὲν κάνει νὰ λές φέμματα;

— Δὲ λέω ποτὲ μου φέμματα, μίς Φέλια, ἀπάντησε ἡ Τόψυ μὲ ὕψος ἀνθρώπου, ποὺ τὸν προσβάλλουν. Τὴν ἀλήθεια εἶπα καὶ τίποτ’ ἄλλο!

— Ἄν λές ἐστὶ φέμματα, θὰ πῶ νὰ σὲ μαστιγώσουν!

— Μαστιγώστε με ὅσο θέλετε, ἄλλο δὲ μπορῶ νὰ πῶ! φώναξε ἡ Τόψυ κί’ ἄρχισε νὰ κλαίει. Κορδέλλα ἐγὼ δὲν εἶδα! Φαίνεται θὰ μπήκε στὸ μανίκι μου, τὴν ὥρα ποὺ ἔστρωνα. Θὰ τῶχατε ξεχασμένο πάνω στὸ κρεβάτι.

Ἡ μίς Ὀφηλία φουρκίστηκε τόσο πολὺ μ’ αὐτὸ τὸ χοντρὸ φέμμα, ὥστε ἄρπαξε τὸ παιδί ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸ ξεκούνησε.

— Μὴν τὸ ξαναπεῖς!

Μὲ τὸ κούνημα, πέσανε καὶ τὰ γάντια ἀπὸ τὸ ἄλλο μανίκι.

— Ἄλλα πάλι! Δὲν τῶ κλεψὲς οὔτε αὐτά;

Ἡ Τόψυ ὁμολόγησε τότε πῶς εἶχε πάρει τὰ γάντια. Τὴν κορδέλλα ἔμωσε, ὄχι! δὲν τὴν εἶχε πάρει!

— Ἄκουσε, Τόψυ. Ἄν τὰ ὁμολογήσεις ὅλα, δὲ θὰ σὲ τιμωρήσω, εἶπε ἡ μίς Ὀφηλία.

Ἡ Τόψυ ἀποφάσισε τότε νὰ τὰ ὁμο-

λογησεὶ ὅλα, φωνάζοντας πῶς μετανοοῦσε γιὰ τὴν πράξη τῆς.

— Τώρα, Τόψυ, πές μου ἂν πῆρες κί’ ἄλλα πράγματα ἀπὸ τότε ποῦρθε. Ἄν μοῦ πεις τὴν ἀλήθεια, δὲ θὰ σὲ μαστιγώσω.

— Ὁχι, κυρία, πῆρα αὐτὸ τὸ κόκκινο τριαντάφυλλο, ποὺ φορεῖ ἡ μίς Ἐδθα στὸ λαϊκὸ τῆς.

— Καὶ τί ἄλλο;

— Καὶ τὰ σκολαρίκια τῆς Ρόζας, ἐκεῖνα τὰ κόκκινα.

— Σῦρε ἀμέσως νὰ μοῦ τὰ φέρεις ὅλα.

— Ἄχ, κυρία, δὲν τᾶχω τώρα πιά. Κάηκαν!

— Κάηκαν! Πῶς κάηκαν; Σῦρε νὰ τὰ φέρεις γιατί θὰ σὲ μαστιγώσω.

Ἡ Τόψυ φώναξε καὶ κήρυξε κλαίγοντας πῶς τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ φέρει. Κάηκαν, ναί, κάηκαν, πάνε πιά!

— Καλά. Καὶ γιατί τᾶκαψες;

— Γιατί εἶμαι κακιὰ, πολὺ κακιὰ καὶ δὲ μπορῶ νὰ κάμω ἄλλοιῶς.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μπήκε μέσα ἡ Ἐδθα μὲ τὸ κορᾶλλιο περιδέραιο, τῆς στὸ λαϊκὸ.

— Ποῦ τὸ βρήκες τὸ περιδέραιο σου, Ἐδθα; τὴ ρώτησε ἡ μίς Ὀφηλία.

— Ποῦ τὸ βρήκα; Μὰ ἀπὸ τὸ πρῶτο τὸ φορῶ στὸ λαϊκὸ μου.

— Χτὲς τὸ φοροῦσε;

— Βέβαια. Μάλιστα, εἶναι ἀστεῖο, ξέχασα νὰ τὸ βγάλω τὴ νύχτα.

Ἡ μίς Ὀφηλία δὲν ἤξερε τί νὰ βάλει μὲ τὸ νοῦ τῆς, δταν μπήκε μέσα κί’ ἡ Ρόζα μὲ τὸ πανέρι στὰ χέρια καὶ μὲ τὰ σκολαρίκια στὴ θέση τους.

— Τὶ νὰ κάμω μ’ αὐτὸ τὸ παιδί; φώναξε μ’ ἀπελπισία. Γιατί, Τόψυ, μοῦ εἶπες πῶς πῆρες αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀφοῦ δὲν τὰ πῆρες;

— Μὰ μοῦπατε νὰ ὁμολογήσω. Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτα νὰ ὁμολογήσω, ἀποκρίθηκε τρίβοντας τὰ μάτια τῆς.

— Μὰ δὲ σοῦ εἶπα νὰ ὁμολογήσεις πράγματα ποὺ δὲν τᾶκανες. Ἐσὺ λοιπὸν μοῦπες πάλι φέμματα. Κατάλαβε;

— Ξέρω κί’ ἐγὼ; ἔκαμε μὲ ὕψος ἀθῶο ἡ Τόψυ.

— Ἀλήθεια δὲ βγάζετε ἀπ’ αὐτὸ τὸ πλάσμα, εἶπε ἡ Ρόζα, ὅσο καὶ νὰ παιδεύτητε. Ἄν ἦσαν ὅταν τὸν ἀφέντη, θὰ τὴ μαστίγωσα ὡς ποὺ νὰ ματώσει.

— Ὁχι, ὄχι, Ρόζα, πετᾶχτηκε ἡ Ἐδθα μὲ τὸ ἐπιδητικὸ ὕψος ποὺ ἔπερνε με-

ρικές φορές. Μὴ μιλάς ἐτσι, γιατί δὲν εἶναι σωστό.

— Ἄ, μίς Ἐδθα, σεῖς εἶστε καλὴ, ἀλλὰ δὲν ξέρετε τί εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀράπηδες. Ἐνας τρόπος μονάχα ὑπάρχει γι’ αὐτούς: μαστίγωμα καὶ πάλι μαστίγωμα!

— Πάψε, Ρόζα, δὲ θέλω ν’ ἀκούω αὐτὰ τὰ λόγια, εἶπε αὐστηρὰ ἡ Ἐδθα καὶ τὰ μάγουλά τῆς κοκκίνησαν.

Ἡ Ρόζα ἄλλαξε τόνο.

— Ἡ μίς Ἐδθα εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἀφέντης, εἶπε βγαίνοντας ἔξω.

Ἡ Ἐδθα, ἀκίνητη, κοίταξε τὴν Τόψυ. Ἐτσι βρισκόνταν ἀντιμέτωπα ἐκείνη τὴ στιγμὴ δυὸ παιδιά ἀπὸ τὰ δυὸ ἀκρὰ τῆς κοινωνίας. Τὸ καλοσχεδωμένο κοριτσάκι μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά, τὸ εὐγενικὸ μέτωπο καὶ τὸ κομψὸ παρουσιαστικὸ καὶ ἡ ἀραπίτσα ἡ μάδρη, ἡ πονηρὴ, ἡ ἔξυπνη καὶ δουλική. Ἀντιπροσώπευαν ἀλήθεια δυὸ φυλές: τὴ σαζωνικὴ φυλὴ, ποὺ εἶχε διαμορφωθεῖ ὑστερα ἀπὸ αἰωνόβιο πολιτισμὸ, καὶ τὴν ἀφρικανικὴ φυλὴ, ποὺ εἶχε διαμορφωθεῖ ἀπὸ αἰῶνων δουλεία καὶ καταπίεση. Ἡ δύναμη, ἡ μόνωση, ἡ ἡθικὴ καὶ φυσικὴ ὑπεροχὴ ἀπὸ τὴ μὴ μεριά ἡ ἄγνοια, ἡ σκληριὰ, ἡ κακία ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἡ Ἐδθα ἴσως αἰσθάνθηκε ξαφνικὰ αὐτὴ τὴ διαφορὰ, ἀλλὰ μὲ τρόπο ἀκαθόριστο, καὶ δὲν ἔβρισκε λέξεις γιὰ νὰ ἐκφράσει ὅ,τι αἰσθάνοταν. Καθὼς ἡ μίς Ὀφηλία παραπονιόταν γιὰ τὴ διαγωγὴ τῆς Τόψυ, ἡ Ἐδθα στεκόταν λυπημένη καὶ σαστισμένη. Πλησίασε τέλος τὴ μικρὴ ἀράπισσα καὶ τῆς εἶπε:

— Καίμενη Τόψυ, γιατί ἐκλεψες; Ἐγὼ θὰ σοῦδυνα καλύτερα ὅ,τι κί’ ἂν μοῦ ζητούσε, παρὰ νὰ σὲ βλέπω νὰ τὸ κλέβεις.

Αὐτὰ ἦταν τὰ πρῶτα στοργικὰ λόγια, ποὺ ἄκουγε τὸ παιδί σ’ ὅλη του τὴ ζωὴ. Ἡ γλυκιὰ αὐτὴ φωνὴ ἠτύπησε παράξενα στ’ αὐτιά τοῦ ἄγριου παιδιοῦ καὶ μπήκε ἴσα μέσα στὴν καρδιά του. Κάτι σὰ δάκρυ ἔλαμψε στὰ μάτια του, ἀλλὰ γρήγορα πνίγηκε, καὶ στὸ πρόσωπό του φάνηκε ὁ συνηθισμένος του μορφασμός.

Ἄ, τ’ αὐτιά ποὺ δὲν ἄκουσαν ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ βροσιές, δυσπιστοῦν δταν βρισκόνταν μπροστὰ σὲ κάτι θεῖο, ὅπως εἶναι ἡ καλοσύνη. Ἡ Τόψυ σκέφθηκε ὅτι τὰ λόγια τῆς Ἐδθας ἦταν παράξενα καὶ δὲν εἶχαν κανένα νόημα καὶ δὲν τὰ πίστεψε.

Πῶς νὰ τὴ μεταχειριστεῖ κανεὶς λοιπὸν; Ἡ μίς Ὀφηλία ἦταν ἀφοπλισμένη. Οἱ παιδαγωγικὲς τῆς ἀρχὲς ἦταν ἀνεφάρμοστες ἐδῶ. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ ἀναβάλει τὰ πειράματά τῆς, ὡς ποὺ νὰ σκεφθεῖ μὲ τὴν ἡσυχία τῆς καὶ νὰ ξεκαθαρίσει τὶς ἀποφάσεις τῆς. Στὸ μεταξύ ἔκλεισε τὴν Τόψυ σὲ μὴ κάμκρα.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι χωρὶς μαστίγιο δὲ θὰ τὰ βγάλω πέρα μ’ αὐτὸ τὸ παιδί, εἶπε στὸ Σαίν-Κλάρ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΤΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΚΟΡΥΦΗ

Καὶ πλήθος ξεκινᾶει γιὰ τοῦ [βουνοῦ τὴν ἀχνοσκέπαστη φανταχτερὴ [ἀκρῆ, Μὲ τὰ γλυκοχαράματα τοῦ νοῦ Καὶ τῆς ἀπελπισίας τὸ πρῶτο [δάκρυ.

Κί’ ἄλλοι μὲ κατάσπρα μαλλιά, [γυρτοί, κί’ ἄλλοι μὲ νιὰ στὸ πρόσωπο [[λαμπράδα, Κί’ ἄλλοι θλιμμένοι, κί’ ἄλλοι [γελαστοί, πᾶνε μ’ ὅση μποροῦνε γρηγοράδα.

Πᾶνε καὶ πᾶνε... μ’ ἄρπαστη [ἡ κορυφή! Κί’ ἄλλα καινούργια πλήθη ξε- [κινᾶνε, Μὲ φλογερὸ τὸν κόθο στὴν ψυχὴ σ’ ὄνειρευμένους κόσμους γιὰ νὰ [πᾶνε.

Ἄνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ

ΕΝΩ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΝΟΥΣΑΝ

Εἶμαι τόσο βέβαιη πῶς δὲν θὰ ξαναῆσσω τὰ ξένοιαστα παιδικὰ μου χρόνια, ὅσο εἶμαι βέβαιη πῶς μὴ μὲρα θὰ πεθάνω.

Μέσ’ ἀπ’ τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν, βλέπω τὴν Καϊτούλα, ἕνα παχουλό κοριτσάκι μὲ κατανὰ ματάκια καὶ ξανθὲς μπουκλίτσες, τὶς ξανθὲς αὐτὲς μπουκλίτσες ποὺ μὲ πόσο ὀραλοῦσι φίλους σκόλιζε ἡ μαμμὰ καὶ ποὺ ἀκόμα τώρα, βλέπόντας τις στὴ φωτογραφία, δακρύζω γιὰ τὸ χαμένο στολίδι.

Καὶ τί κρίμα, οὔτε μὴ νὰ μὴν κρατῶσιν!... Τὶ κλάματα ποὺ ἔκανε ἡ μεγάλη ἀδελφὴ δταν, γυρνώντας ἀπ’ τὸ σχολεῖο, εἶδε τὴ μικρούλα τῆς... κουρμένη! Κί’ ἐκείνη γελούσε, γελούσε ξένοιαστη.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν κί’ ἡ Καϊτούλα γίνεταν ἕνα μικρὸ πειραχτήρι μ’ ὅλες τὶς ἀταξίες, ἀγαποῦσε τὰ γράμματα.

Μικρογάκι ἀκόμη ἤξερε κί’ ἔγραφε τὸνομά τῆς, ἔγραφε ἀριθμούς, μάθαινε... γαλλικὰ! Ἄ, τὰ γαλλικὰ ἀκόμη νὰ θυμάται! ὄχι πῶς δὲν τᾶγαποῦσε, ἀλλὰ ἡ μαντᾶ μὲ τὴν ἡθελε ὅλα δικὰ τῆς. Ἄπὸ ἕνα κοριτσάκι τόσο-δὲ νὰ ζητᾶ τὸσα πράγματα, τὸσα, ποὺ ἀναγκάζονταν οἱ δικοὶ τῆς νὰ τὴν κλείνουν γιὰ νὰ μελετήσῃ.

Ἦταν καλοκαίρι στὸ Φάληρο. Τὶ μαρτύριο! Ἄπὸ τὴ βροχὰν πρὸβάλλει κάθε τόσο ἡ Κάκια καὶ τὴ φώναζε νὰ παίξουν, καὶ τότε ἡ Καϊτούλα πεισματωμένη πέταγε τὸ βιβλίο κί’ ἄρχιζε τὸ κνηνητὸ μὲ τὶς μύγες καὶ τὰ πόγυμα, ἀντὶ νὰ παίξῃ μὲ τὶς φίλες τῆς στὴν ἄμμο, κλεισμένη μελωποδία. Ἄχ, μαντᾶ! Ἄν μποροῦσε νὰ γλυτώσῃ, τί εὐτυχιομένη ποὺ θὰ ἦταν!

Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν. Ἐ-

να πραινὸ τοῦ Σεπτεμβροῦ, πέρασε τὴ μεγάλη αὐλόπορτα τοῦ σχολεῖου. Κί’ ἀπὸ τότε ἄρχισε ἡ σχολικὴ ζωὴ. Στὴν ἀρχὴ εὐκόλα, μὴ ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, ἄρχιζαν οἱ διαγωνισμοί, τὰ ξενύχτια, οἱ ξένες γλώσσες, καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει, τὸ μικρὸ ξένοιαστο κοριτσάκι ἔπαψε νὰ εἶναι ξένοιαστο, ἄρχισε νὰ ἔχει ἔννοιες, ἔννοιες παιδαγωγικές, ἀδιάφορο ὅμως, ἐτοιμαζόμενον σιγά-σιγά γιὰ τὶς μεγαλύτερες ἔννοιες, γιὰ τὶς ἔννοιες τῆς ζωῆς.

Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν κί’ ἡ μικρὴ ὀλοένα μεγάλωνε, ἄρχισε σιγά-σιγά νὰ μιμνήσκει τὴν ζωὴ. Πρῶτα ὁ θάνατος, ἔπειτα ὁ πόλεμος, σὴν ἔφυγαν κί’ οἱ δυὸ ἀδελφοὶ στὸ μέτωπο, ἔφυγαν τὴ μικρὴ στὴν πραγματικότητά, καὶ καθημερινῶς μάθαινε, μάθαινε πράγματα νέα γιὰ τὴ ζωὴ, γιὰ τὸν κόσμο.

Τὶ γρήγορα ποὺ περνοῦν τὰ χρόνια!

Βαλέντρια

Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ

Τὸ ρολογὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ μικροῦ χωριοῦ κτυποῦσε ἀργὰ-ἀργὰ μὲ τὸν μονότονο ἦχο τῶν τῆς πέντε ὥρας τὸ πρῶτο, δταν μὴ ἀχτίνα τοῦ ἡλιοῦ, ποὺ μόλις ἄρχιζε νὰ φαίνεται στὸν ὄριζοντα, μπήκε χαρμὰ ἀπὸ τὸ σκαμμένο παράθυρο τῆς σοφίτας τοῦ φτωχοῦ ζωγράφου. Τρεῖς μῆνες τώρα κοίτονταν στὸ στρώμα κλεισμένοι μὲ τὸ χᾶρο. Τοῦ χάλιδωπε ἀπαλὰ τὸ ἄχρὸ τοῦ πρόσωπο, ποὺ μ’ ὅλες τὶς στερήσεις καὶ τὶς κακουχίες τοῦ πέρασε, διατηροῦσε ἀκόμα μὴ λεπτὴ ὁμορφία.

Σχεδὸν ταυτοχρόνως ὁ πετεινὸς τῆς γειτονικῆς ἀλλῆς φώναξε διαλαλώντας τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλιοῦ.

Στὸ ἄκουσμα τῆς συμπαθητικῆς καὶ γνάφμις αὐτῆς φωνῆς, ὁ ἀρρωστος ἀνοίξε λίγο τὰ βαριὰ του βλέφαρα, περιέφερε τὸ ἀπλανὲς ἀπὸ τὸν πυρετὸ βλέμμα του ἕνα γύρο στὴν κάμαρα, καὶ ὕστερα ἀφῆθηκε στὶς ὄνειροπολήσεις του, κοιτάζοντας τὸ μικρὸ κομματι τοῦρανοῦ ποὺ φαίνεταν ἀπὸ τὸ παραθύρο του.

Θυμήθηκε τότε τὸν πατέρα του, τὴ μητέρα του, τὰ δέδελφια του, ὅλη τὴν οἰκογένειά του ποὺ ἔναν-ἔναν τοὺς πῆρε ἡ φοιχτὴ αὐτῆ ἀρρώστεια! καὶ τώρα ἐχόταν νὰ πᾶρῃ κί’ αὐτὸν. Δὲν λυπόταν ποὺ πεθάνει. Σὲ λίγο θὰ συναντοῦσε ἐκεῖ ψηλά, ὅ,τι εἶχε πρὸ ἀγαπητὸ σ’ αὐτὸ τὸν κόσμο: τὴν οἰκογένειά του.

Θέλησε νὰ ἀνασηκωθεί λίγο, ἀλλὰ ἕνας παραεπιταμένος καὶ ἐξηθὸς βήχας τὸν ἔραξε κελὶ στὸ κρεβάτι του, χαμῶ σὴν τὸ κερί καὶ σχεδὸν ἀνάισθητο. Ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται τὶς δυνάμεις του νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν, τὰ ἀκρὰ του νὰ παγώνουν, καὶ κρῖος ἰ-δρωτίας νὰ τοῦ βρέχῃ τὸ μέτω-

πο, κατάλαβε ὅτι κληροῦσε τὸ τέλος του καὶ προσπάθησε νὰ κἀνὴν μὴ μικρὴ προσευχὴ.

Ἐξαφνα ὅμως, ἕνα δυνατὸ βήξιμο τοῦ συνεκλόνησε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ ἀδύνατο κορμὶ τοῦ καὶ ἔμεινε ἀκίνητος. Ἦταν νεκρός!.

Σὲ λίγο, μὴ ποικεινὰ γειτόνισσα μπήκε στὸ δωμάτιό του νὰ τὸν περιποιηθῇ: μόλις ὅμως εἶδε τὸ ἄψυχο σῶμα τοῦ ποὺ ἔμεινε ἀκίνητο στὸ κρεβάτι, βγήκε σιγά-σιγά ἔξω καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο μὲ δυὸ κεριά. Τάναψε, καὶ πῆγε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα τοῦ χωριοῦ, πατώντας στὶς μύτες, σὰ νὰ φοβόταν νὰ μὴ ταραξῇ τὸ στεγρὸ ὕπνο τοῦ δύστοχου καλλιτέχνη.

Ἰωδῖος Καίσαρ

—

ΓΙΑ ΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΑΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Στὴ μέση τῆς ἀγορᾶς τοῦ Πλωμαριοῦ, ὑψώνεται καλλιμάρμαρο μνημεῖο γιὰ κείνους ποὺ πέθαναν γιὰ τὴν πατρίδα πολέμοντας στὸ Σκρά, στὸ Μπιζάνι, στὸ Σαγγάριο, στὸ Λαχανά, στὸ Κιλκίς.

Στὴν κορυφὴ τοῦ μνημεῖου στέκει κρηφάνος ἀητὸς μ’ ἀνοιχτὰ φτερά, κρατώντας στὸ στήμα του ἕνα κλάδι ἐλιάς κί’ ἔχοντας στὰ πόδια του, ἀνάγλυφο, ἕνα κηλίκιο, μὴ καρβάναν, ἕνα σακκάδιο, δυὸ στρατιωτικὰ ἄρβυλα, ἕνα γιλιό, μὴ κουβέρτα, καὶ πρὸ κάτω τὰ ὄνομα τῶν παλλικαριῶν τοῦ Πλωμαριοῦ, ποὺ ἔστρεξαν νὰ χύσουν τὸ αἷμα τους στὸ Βορὸ τῆς Αευτεριάς.

Ἀπὸ τᾶλλο μέρος τοῦ Ἡρώου, εἶναι σκαλισμένο ἕνα διαφωτισμένο μάνλιερ, κί’ ἀπὸ κάτω τὰ ὄνομα τῶν σκοτωμένων ἀξιωματικῶν.

Καὶ πόσα δάκρυα ἀγάπης, στοργῆς, θαυμασμοῦ κί’ εὐγνωμοσύνης χύνονται καθημερινὰ γιὰ τὰ ἥρωικά αὐτὰ παιδιὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ποὺ ἔχουν ἀποχτήσει τὰ δῶρα τῆς λευτεριάς, χάρις στὴ γενναϊότητα καὶ τὴν ἀνδρεία τῶν σκοτωμένων!

Ἀστρατόβροντο

—

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Σιγά-σιγά γέρνει ἡ πλάση στὴν ἀγκυλιὰ τῆς μαγεμένης νύχτας. Μέσα σὶς ὀλόχρους, σὶς γιομάτες γλῦκα τελευταίες ἀχτίδες τοῦ ἡλιοῦ, κλείνονται λίγο-λίγο ὅλα τὰ ἀκούσματα τῆς παραγμένης μέρας.

Κλείνουν οἱ ἐργασίες κί’ ὁ κουρασμένος ἐργάτης πᾶει νὰ ξεκουραστῇ ἀπ’ τὴ δουλειὰ τῆς ἡμέρας... Τὸ πούλακι, μὲ λεπτές καὶ μαλαγχολεῖς φωνούλες, πετᾶ γρηγορὰ στὴ θερμὴ φωλιτᾶ, γιὰ νὰ γλυκοκοιμηθῇ... Καὶ τὸ χαϊδιόγιο τ’ ἀνθάει, μυριοστολισμένο, κλεῖ ταχιὰ τὰ ροδοστάλαχτα πέταλά του, γιὰ νὰ δεχτῇ ἔπειτα στὸν ὕπνο του τὶς διαμαντένιες σταγόνες τῆς ἑσπέρου δροσιάς Ἀπαλύνει κί’ ἡ θάλασσα τὶς ναζιάρικες τῆς

μελωδίες, μεταβάλλοντας αὐτὰς σ’ ἕνα κανονικὸ γλυκὸ φθῆρο, ποὺ ποιάζει μὲ ἀνάσπασμα... Ἐτσι, σὲ τέτοιο περιβάλλο, σὲ τόση μαγευτικὴ ἁρμονία, προβάλλει σιγά-σιγά, μ’ ἀράγταστη μεγαλοπρέπεια, ἡ βασίλισσα τῆς νύχτας: ἡ μυστηριακὴ Γαλήνη. Ὁλόμακρος πέπλος τὴν ἀκολουθεῖ, ἀπλωμένος σὰ νὰ τὸν κρατοῦνε χέρια ἀόρατα, καὶ στὸ πέρασμά του σκεπάζει τὰ πλάσματα... Κί’ ἡ βασίλισσα, ἡ γλυκιὰ Γαλήνη, διαβαίνει. Καὶ τὸ διάβα τῆς εἶναι γλυκὸ, ὑπνοφάρο νανοῦρισμα. Κί’ ὅλο διαβαίνει, κί’ ὅλο ὁ πέπλος τῆς σκεπάζει... Ἐπᾶστες ἡ στιγμὴ, ποὺ διασκαπτόταν... Ποῦ εἶναι ἡ βασίλισσα; νὰ τὴν ἐκεῖ, καθισμένη στὸν ἐβένωτο θρόνο τῆς. Καὶ τώρα ποὺ κἀθησε, τὴ λούζει ἀπὸ πάνω τῆς τὸ φεγγάρι, τὸ ἀσημόχρσο στέμμα τῆς, μὲ τὶς διαμαντένιες κί’ αἰθέριες του ἀχτίδες... Κί’ ἡ κλάση ἀποκοιμήθηκε μὲ τὸ γλυκὸ τῆς βασιλιάσας τῆς νανοῦρισμα, στῆς γῆς τὴν ἀπαλὴ ἀγκυλιὰ, σκεπασμένη μὲ τὸ μαγευτικὸ τῆς πέπλο... Βασίλισσα τῆς Νύχτας

—

ΠΡΩ-ΪΝΗ ΜΕΛΕΤΗ

Ἡ ροδοκόκκινη Αὐγὴ μὲ τ’ ἀργυρὸ τῆς ἄρμα εἶχε περάσει, εἶχε ἀναγγεῖλει τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλιοῦ, κί’ εἶχε ξυπνήσει τ’ ἀνθία, τὰ ζῶα καὶ τὰ πούλια. Ἀκόμη ὁ ἥλιος μόλις τὴν ἀνατολὴ εἶχε ροδοκοκκίνησει, καὶ τὰ περιστερία ἔκαναν βόλτες, πετώντας πάνω ἀπ’ τὶς σκεπές τῶν σπιτιῶν, τὰ σπουργίτια στὰ κλαδιά τῶν δέντρων τραγουδοῦσαν καὶ τὰ πρῶτ’ ἀνοῖξιμα χελιδόνια, σχίζοντας τὸν ἀέρα, ἔβραζαν χαρομένους φωνές. Καὶ στὴν πλαγιὰ τοῦ Λυκαρηντοῦ, τὰ λουλούδια σιγά-σιγά τὰ πέταλα τους ἀνοίγαν. Μερικὲς σταγόνες πρωϊνῆς κἀνης, ποῦχαν καθήσει στὰ πέταλά τους, ἔμοιαζαν μὲ δάκρυα χαρῆς. Καὶ τὸ λεπτὸ, ἀπαλὸ, πρωῖνὸ ἀεράκι ποὺ φυσούσε, δὲ ἀνάγκασε νὰ κἀνουν ἀνάποδες ὑποκλίσεις. Ἐτσι ταπεινὰ νὰ εἰσάσσει πάντοτε λουλούδια μου γιὰ νὰ νικᾶτε, γιατί ὁ ὑπερήφανος ποτὲ δὲν νικάει.

Ἀνεβασμένος μὲ τὴν πρωῖνὴ χαρομένη φύση στὴν ταράτσα μας, μ’ ἕνα βιβλίο ἀνοιχτὸ στὰ χέρια, κάνο βόλτες καὶ διαβάζω. Εἶναι ἡ νέα μέθοδος ποὺ ἔχω βρεῖ, ἡ καλύτερη γιὰ μένα. Δὲν κλείνομαι πιά τὸ βράδυ μὲς στὸ σπῆτι μου, δὲν καθοῦμαι στὴν καρδέλα μου— αὐτὸ εἶναι βόσανο γιὰ μένα— δὲν βασανίζω τὸ κουρασμένο μου μυαλὸ γὰ μᾶθητά, ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτο σηκώνομαι, ἀνεβαίνω στὴν ταράτσα καὶ διαβάζω. Τὰ μάτια μου δὲν κλείνουν ἀπ’ τὴ νύστα, ἀλλὰ ξεκούραστα διακρίνω κάθε μὴ λέξη καλὰ, καὶ στὸ μυαλὸ μου εὐκόλα ἐντυπώνονται τὰ νοήματα. Τὶ γρηγορὰ ποὺ μαθαίνο

τό μάθημα το πρώτο μέσα στη γυναική καρδιά! Δεν είναι αναγκασιμότερο να διαβάσει με το αδύνατο φως της λάμπας. Μιά δασύστη, ταραστιά λάμπα, οίχνης απ' την ανατολή πλάγιες αχτίδες που είναι καλύτερες κι' από το πιο δυνατό φως. Γλυκό τραγούδι συνοδεύει τη μελέτη μου. Ολόκληρη συναυλία φθάνει στ' αυτιά μου, από το γειτονικό κήπο. Μόνο ένα τραγούδι άκουω ήλιμμένο: Σ' έναν τοίχο της αώλης στο διπλανό σπίτι, μέσ' από κλουβί του, ένα κανάρι μοιρολογεί και ζητάει πάλι την ελευθερία του.

Όταν όμως το μυαλό μου βαρεθεί απ' τα διαβάσματα και τις επαναλήψεις, τότε πηγαίνει σ' άλλες εικόνες. Τό βλέμμα μου καρφώνεται πέρα στους καταπράσινους της Άττικής κάμπους, μ'όχι δεν βλέπει, είν' άλλανες. Και μπρός μου άλλη εικόνα προβάλλει: Ο ουρανός με σύννεφα είναι σκοπευμένος κι' ανέλαιστη πέφτει βροχή. Κι' ο βροχιάς που με μανία φυσάει, λυγίζει τα δέντρα και θέλει να τ'α ξεροζώσει. Και μέσ' στο θαλάσσιο μου, κάτω απ' τ' αδύνατο φως της λάμπας, σκυμμένος άπάνω στο τραπέζι, βασανίζω τό μυαλό μου, παρ' όλη μου τή νύστα, να λύσει κάτι. Φύγε! φύγε, εφιάλτη, που μου τάραιξες τή γαλήνη. Φύγε! Τόσον καιρό τώρα έχει φύγει ο Γέρο-Κεραμόν, με τό κρύο του και τις μελαγχολίες του. Ήλθε τώρα ή κόρη Άνοιξη φορώντας: στο κεφάλι ένα στεφάνι από τριαντάφυλλα και φέροντας τή χαρά. Φύγε, εφιάλτη. Μή μου θυμάς τις λύπες του χειμώνα. Άσε με να χαρώ τώρα που μπορώ.

Κι' ή εικόνα σβήνει απ' τό μυαλό μου κι' έρχεται ή πραγματικότητα.

Ο ήλιος πιά έριχνε παντού τις χρυσές του αχτίδες. Πησιάζε ή όρα του σχολείου. Μιά επανάληψη θάκανα και θάφεννα.

Ουράνιο Τόξο

ΣΥΝΝΕΦΙΑ

Ο Οκτώβρης κόντετε να ξεψυχήση, κι' όμως θαρρούσες πως ήταν άκόμα χιλοκαίρι.

Ζεστός οί μέρες και τό λιπούρι κουραστικό πάνω στις μεσημεριάνικες ώρες.

Παρακαλούσαμε να κάνη έπιτέλους καρμιά βροχούλα για να δροιαστούμε.

Φαίνεται όμως πως μονάχα τό χέλι το παρακαλούσαν κι' όχι κι' ή καρδιά μας.

Κι' όταν μία μέρα έξημέρωσε κι' ο ήλιος δέν τή φάτιζε όπως πάντα και μαύρα σύννεφα κυλούσαν στον ουρανό, ή ψυχή μου συννέρισε κι' αυτή.

Όταν είδα αυτό τον κατάμαυρο ουρανό, τή γαλήνη θάλασσα, που σά μία άπεραντη σκοτεινή πλατεία άπλώνόταν, τό βουνά που συλλογιμένα στεκόταν άντικρύ μου, και τό γυμνά κλαδιά των δέντρων, μία βαρεία μελαγχολία με κυρίεψε και μία άκατανίκητη έπιθυμία να κλάψω.

Μου φαινόταν πως τό δάκρυο θά με χαλάφρωναν και θά μ' έκαναν να ξανανοιώσω τον έαυτό μου γαλήνιο σαν και πριν.

Μά να, ξάφνον δειλά - δειλά μία άχτίδα έσκισε ένα σύννεφο. Θαρρούς πως ή φύση, βλέποντας αυτή μου τή μελαγχολία, θέλησε να μου χαμογελάσει για να με ιδή για μία στιγμή χαρούμενη πάλι.

Μιά χρυσή λωρίδα σχηματίστηκε στη θάλασσα, κι' οί κορφές των βουνών φωτίστηκαν άμυδρά. Νόμισες πως κάποιο μυστηριώδες λαμπιόνι άναψε ξαφνικά και σκόρπισε αυτό τό χλωμό φως.

Μά σά να σκέφτηκε ή φύση και πάλι τή λύπη της, σά να τής ξανάρθαν στο νου οί θλιβερές σκέψεις που για λίγο προσπάθησε να διώξη, σκυθρωπάσε και πάλι.

Και τούτη τή φορά ή μαυρίλα των σύννεφων ήταν πιο έντονη... τό γαλήνιο της θάλασσας πιο άνατριχιαστικό... κι' ο άλαφρός άγέρας που φυσούσε, έκανε να τριζούν πένθημα τό ξερό φύλλα. Ένα σύγκρου διαπέρασε τό γυμνά δέντρο.

Και μή μπορώντας πιά να κρατηθή, έσπασε σ' ένα άγριο κλάμα, κι' ή βροχή γοργά-γοργά αρχίνησε να πέφτει.

Άθισλά μου κι' εγώ άφησα να ξεχειλίση ή άνάτινα θλίψη μου σε δυό δάκρυα που κρυφοκύλισαν απ' τό βουρκαμένο μάτι μου...

Παρηγοριά

ΣΤΟ ΦΑΡΟ

(Τόν Τουρλίτη της Άνδρου)

Φάρε, στην άναστη νεχτιά σ'είσαι τό φως κι' ή έλπίδα του πλανημένου ναυτικού.

Μέσ' στη φουρτούνα φέγγεις, σά να του λες πως έφτασε στο ποθητό λιμάνι που τον προσμένει από καιρό μ' ό,τι είχε αγαπήσει.

Σαίξεις τό σκόνη τό βαθείά και διώχνεις κάθε πόνο πόχει φωλιάσει στην καρδιά τήν κληρωμένη. Κι' είσαι τής κλάνης ο καταλυτής κι' ή λάμψη τής αλήθειας.

Γιάννης Θαλασσίτης

«ΠΡΙΩ ΚΑΙ ΕΞΕΙΣ ΔΥΟ»

Κάποτε ένας χωρικό: άποφάσισε να σπουδάση τό γιό του. Τόν πήγε σε κάποιο φιλόσοφο φημισμένο και του είπε:

— Σου δίνω τό παιδί μου να τό κάρης γραμματισμένο, σοφό. Τί δίδακτρα θέλεις για τόν πρώτο χρόνο;

Ο φιλόσοφος είπε ένα μεγάλο άσπιμό.

— Είναι πάρα πολλά, άπάντησε ο χωρικός. Με τόσα χρήματα άγοράζω ένα γάιδαρο.

— Πρίω και έξεις δύο, ήταν ή άπάντηση του φιλόσοφου. (Άγόρασε και θάχης δύο).

Εξώναναι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κοσμάκης ρωτά τή Αιλή γιατί κλαίει.

Η Αιλή: — Πήγα στο γιατρό και μουβγαλε τό δόντι.

— Και γι' αυτό κλαίς; Η γιαγιά κάθε βράδυ βγάξει όλα τό δόντια της και δέν κλαίει καθόλου.

Κούκλα του Χαλανδρίου

Ο δάσκαλος: — Τέσσερα μείον τέσσερα πάλιν κάνουν;

Ο Νίκος μιλά.

Δάσκαλος: — Έχεις στο πιάτο σου τέσσερα κομμάτια κρέας και τό τραφς. Τί θά σου μείνει;

Νίκος: — Οί πατάτες, κύριε!

Γεώργιος Άβέρωφ

Η Νίνα σιή μικρή άδερφή της Δέλα:

— Νά υπακούεις, γιατί είμαι πιο μεγάλη. Είσαι πέντε χρονώ, έγώ άκρίβως τό διπλό!

— Πέντε χρόνια διαφορά! Σπουδαίο πράγμα!

— Ναι, άλλα όταν έγώ θά είμαι σαράντα χρονώ, σά δε θά είσαι παρά μόνο είκοσι!

Χαραυγή

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 241ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΑΥΣΕΩΝ

Προτάξέντος τήν 1 Σεπτεμβρίου 1928 πρός έπίσημον των Αύσεων των εις τά φέλλα της Διαπλάσεως Σεπτεμβρίου, Οκτωβρίου και Νοεμβρίου 1928 δημοσιευθεισών 183 Πνευματικών Άσκήσεων.

(Οί άκολουθούντες έκαστον έννομα τρεις αριθμοί σημαίνουν: ο πρώτος τής ερωθείσης ερώθης Αύσεως, ο δεύτερος τά Έθσημα Αύσεων και ο τρίτος τά Έθσημα Έπιμοηής, συμφώνως με τόν Όδηγόν του Συνδρομητού του 1927, Κεφ. Ε', § 25.)

Οί Ίσότιμοι όλων των τάξεων έχουν τό δικαίωμα, οί μόν του Α' Βραβείου να δημοσιεύσουν τήν εικόνα των επί πληρωμή δρ. 40 διά τά έξοδα του κλισιό, και ναγοράσουν έντός τριμήνου τό παύδ από σύμμερον, (διότι κατόπιν παραγράφεται τό δικαίωμα τούτο,) ένα ολονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» των έτών 1894 — 1929 (Β' Περίοδος) με έκπτώσιον θέκκα (10) δραχμών. Οί του Β' Βραβείου ν' άγοράσουν όμιον τόμον με έκπτώσιον πέντε (5) δρ. και οί του Γ' με έκπτώσιον τριών (3) δρ. (Έδε και Όδηγόν Συνδρομητού του 1927, Κεφ. Γ' § 6 και 7).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 έτών και άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Περικλοκάς, 155, 16, 6.

Ίσότιμοι: Άκαδημαϊκό: Πολίτης, 168, 17, 6. Άττική Αύγή, 175, 18, 6.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άνθισμένη Άμυδαλιά, 148, 15, 6. Λάγαιος, 148, 15, 6.

Ίσότιμοι: Μέλισσα, 149, 15, 6. Άβαντίς, 151, 16, 6. Έλευθέριος Ρουσσάκης, 149, 15, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δούλη Δωδεκάνησος, 132, 14, 6.

ΕΠΙΛΟΓΟΙ: Αλυόκλημα, 104, 11, 6. Άκάνθω Ρόδο, 105, 11, 6. Άγχιουτριανταφυλλιά, 88, 9, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σκουνίτσα, 77, 8, 6. Μοντιάνα, 9, 1, 1. Γλυκεύη Πατριδα, 7, 1, 2. Γενναία Άμαρζών, 69, 7, 8. Μιράντα, 87, 9, 5. Πηνγκλίσινα Λολότα, 68, 7, 4.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 - 15 έτών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γαλάτεια, 149, 15, 6.

Ίσότιμοι: Υβόνη, 159, 16, 6. Σαμιώτισσα, 157, 16, 6. Άμύητος Γελοτοποιός, 152, 16, 6. Νταίζη, 169, 17, 6. Τσουχτρα, 175, 18, 6.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλαφίνα, 130, 13, 6. Άστός του Πόντου, 128, 13, 6.

Ίσότιμοι: Νεράιδα του Γαλλού, 144, 15, 6. Πάνθημα Άβραδάτου, 136, 14, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γόρδιος Δεσμός, 133, 13, 6. Τζίνα, 120, 12, 8. Μελαχροινόυλα, 113, 12, 6.

Ίσότιμοι: Ηρό, 129, 13, 6. Πορφυρίς, 120, 12, 6. Πορφυρογέννητη, 117, 12, 5.

ΕΠΙΛΟΓΟΙ: Σμυρνιωτάκι, 102, 11, 5. Εύβοϊκή Άκμή, 104, 11, 6. Άγνή Σουζάνο, 75, 8, 2. Χρ. 92, 10, 6. Άγνή τήν του Βουνού, 107, 11, 6. Γλυκεύη Χαραυγή, 97, 10, 6. Μήδεια, 107, 11, 4. Κωνσ. Παπαχρυσάνδρου, 76, 8, 5. Υπολαίς, 103, 11, 6. Βασιλεύς των Δασών, 84, 9, 6. Κύνσιον Άσμα, 94, 10, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρος Ρινορά, 10, 1, 2. Λαίδη Έριγκτον, 53, 6, 3. Μυρολόστη, 14, 2, 1. Καλαμιά, 17, 2, 3. Κοιράοι Άκορογάλι, 10, 1, 1. Κοιράοι τής Μητέρας, 10, 1, 1. Άθανάσιος Διάκος, 21, 3, 2. Κόρη τής Διακλάσεως, 71, 8, 3. Έλιάννα, 41, 5, 3. Άγνώσιος Μπαγέλης, 43, 5, 2. Ραζουτίν, 56, 6, 6. Άγναστη, 69, 7, 3. Άλεξανδρινό Διαπλαστόπουλο, 67, 7, 4. Συρανός, 30, 3, 2. Χρυσόθρας, 12, 2, 1. Όρφανούλα, 24, 3, 2. Νίκος Τσακουμάχος, 32, 4, 2. Έξυπνη Γατούλα, 53, 6, 2.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ν. Λάρας, 129, 13, 6.

Ίσότιμοι: Κατσεργακός, 138, 14, 6.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ηρωϊκόν Λάβαρον, 95, 10, 6. Υίος τής Φαιθίμης, 93, 10, 6.

Ίσότιμοι: Πηλιορηθιτικό Κεράσι, 92, 10, 4.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γ. Κόκαλης, 85, 9, 5.

ΕΠΙΛΟΓΟΙ: Χλωμή Βασίλισσα, 62, 7, 3.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ναθαός Κανάρης, 6, 1, 1. Φρέση, 49, 5, 3. Χαραυγή τής Λέσβου, 43, 5, 4. Χαρά του Μπαμπά, 10, 1, 1. Λάμπων Άστή, 42, 5, 3. Έρ. Πανάγου, 43, 5, 3. Γόρδων, 33, 4, 3. Δελφινάκι, 26, 3, 2. Κουνέλι, 25, 3, 3.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

— Μαστίγωσέ τή λωϊπόν! Σου δίνω όλη τήν εξουσία επάνω της.

— Πάντα έρχεται στιγμή που είναι υποχρεωμένος κανείς να τό δείρει τό παιδί. Ίσως χωρίς αυτό δε μπορεί να γίνη ή ανατροφή τους. Δέ μου ξανάτρεχε παιδί σαν τήν Τόψυ, και πρέπει να έδρώσει κανείς πολύ για να τήν κάμει άνθρωπο.

Άληθινά, ο ζήλος τής μίς Όφηλίας ήταν πολύ αξιόπαινος. Όμοιο ταχτικές ώρες εργασίας για τήν Τόψυ, και προσπάθισε να τής μάθει να διαβάξει και να ράβει.

Τό παιδί προόδευσε πολύ στην άγνωση. Έμαθε τά γράμματα σαν από θαύμα, και γρήγορα κατάφερε να διαβάξει γεράκι.

Στό ράψιμο όμως δυσκολεύταν πολύ. Σβέλιτη και δραστήρια καθώς ήταν, άπαράλλαχτη σ'ό γάτα, σιχανόντας φοβερά τήν άκνηρία που χρειάζεται τό ράψιμο. Έσπαζε τις βελόνες της και τις πετούσε από τό παράθυρο στην αούλη, ή σβέλιτη και δραστήρια καθώς ήταν, άπαράλλαχτη σ'ό γάτα, σιχανόντας φοβερά τήν άκνηρία που χρειάζεται τό ράψιμο. Έσπαζε τις βελόνες της και τις πετούσε από τό παράθυρο στην αούλη, ή

Τά κινήματά της ήταν άπίστευτα γοργά, κι' οί εκφράσεις του προσώπου της ήταν πολυποικίλες κι' άλλαξαν στη στιγμή. Η μίς Όφηλία δε μπορούσε να καταλάβει πως κατάφερε να κάνει τόσα πράγματα μαζί μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο. Περιοριστικη λοιπόν να τήν παρακολουθεί. Κι' όμως πάλι τής έφευγε κι' έκανε πάντα κάτι, που ή μίς Όφηλία δέν πρόφτανε πάντα να τό καταλάβει.

Η Τόψυ δέν άργησε ν' άποκτήσει τή φήμη της μέσα στο σπίτι. Τά χάρισματά της ήταν, βλεπετε, ανεξάντλητα. Και τίς ώρες που ήταν έλευθερη, πάντα τήν έβλεπε κανείς περιστοιχισμένη από τόν παιδόκοσμο του σπιτιού (μαζί, έννοείται, κι' ή φίλη μας ή Εύα) να κάνει χλιων ειδών παιγνίδια και παντομίμες, να χορεύει, να τραγουδά, να άπομμεϊται διαφόρους ήχους, ένώ όλοι τήν κοιτούσαν με θαυμασμό και με γοητεία, άκριβώς όπως τό πουλι που τό μαγνητίζει τό φίδι. Μάλιστα ή μίς Όφηλία δέν έβλεπε μ' εδχαρίστηση τήν Εύα να κάνει παρέα με τήν Τόψυ, και τότε στο Σαιν-Κλάρ.

— Μή σκοτίζεσαι, τής είπε εκείνος. Η Τόψυ θά τήν όφελήσει τήν Εύα.

— Θα τήν όφελήσει; Μ' αυτή ξέρει όλες τις πονηριές του κόσμου! Δέ φοβάσαι μήπως τις μάθει και στην Εύα;

— Καθόλου! Η Εύα έχει καλή ψυχή και τό κακό γλυστρά άπάνω της, όπως τό νερό πάνω στο φτέρωμα τής πάπιας.

Στήν αρχή, όλοι οί όηηρέτες τά είχαν με τήν Τόψυ. Έστερα όμως ή γνώ-

μη τους σιγά-σιγά άλλαξε. Γρήγορα έγινε φανερό ότι όποιος κακομεταχειριζόταν τήν Τόψυ, πάθαινε κάτι κακό. Άλλος έχανε ένα ζευγάρι σκουλαρίκια ή κανένα άλλο αντικείμενο. Άλλος έβρισκε τό φόρεμά του σκουμένο ή γεμάτο μπογιές. Άλλος τύχαινε να σκοντάψει και να πέσει μέσα σ' ένα καδί νερό, που βρισκόταν βαλμένο (σαν από τό χέρι του διαδόλου) μπροστά στο δρόμο του! Τέλος, άλλος δεχόταν ένα ξαφνικό λούσιμο στο κεφάλι, χωρίς να ξέρει από ποθ τούρθε!

Τού κάκου έκαναν άνακρίσεις, ήταν αδύνατο να βρεθεί ο ένοχος. Συχνά κατηγορούσαν τήν Τόψυ, άλλ' αυτή όπεραθμα, και γρήγορα κατάφερε να διαβάξει γεράκι.

Όταν ή μίς Όφηλία χαλάρωνε κάπως τήν έπίβλεψη, νομίζοντας πως ή μικρή ήταν συνειθισμένη πιά στη δουλειά, άμέσως ή Τόψυ τάφερνε όλα άνωκάτω. Έβγαζε τά μαξιλάρια από τά κλύβια τους κι' έπαίξε μ' αυτά, ός που τά ξεσάχιζε και σκόρπισε τά πουπouλα χάμω. Άνέβαινε στο στήριγμα τής κουνουπιέρας και πολεμούσε να κρεμαστεί από κεί. Μ' ένα λόγο, ή κάμαρα γινόταν άνω-κάτω.

Μία μέρα, ή μίς Όφηλία τήν έπιασε να φορεί στο κεφάλι τό ύρατο μεταξωτό κόκκινο σάλλ' της και τήν έπιασαν τά νεύρα της.

— Μά, παιδί μου, φώναξε, για ποιο λόγο κάνεις τόσες άταξίες;

— Δέν ξέρω, κυρία, άποκρίθηκε ήσυχα ή Τόψυ. Ίσως έπειδή είμαι κακιά!

— Δέν ξέρω, αλήθεια, τί θάποκάμω μαζί σου, Τόψυ!

— Πρέπει να με μαστιγώσετε, κυρία. Η άλλη κυρία μου με μαστίγωνε πάντα. Άμα δε με μαστιγώσουν έμένα, δέν δουλεύω.

— Μά, Τόψυ, εγώ θά προτιμούσα να μη μεταχειριστώ αυτό τό μέσο. Όταν θέλεις, μπορείς. Γιατί λοιπόν να μη θέλεις;

— Γιατί είμαι συνειθισμένη να με μαστιγώνουν. Φαίνεται ότι αυτό μου κάνει καλό.

Τότε λοιπόν κι' ή μίς Όφηλία δοκίμασε τή σουταγή. Κάθε φορά που τήν έδερναν, ή Τόψυ χαλούσε τόν κόσμο. Φώναζε, έκλαιγε, παρακαλούσε. Έστερ' από λίγο όμως, τήν έβλεπε κανείς σκαρ-

φαλωμένη σ' ένα παράθυρο, περιστοιχισμένη από μικρούς θαυμαστές, να δημηγορεί και να εκδηλώνει βαθύτατη περιφρόνηση για τήν τιμωρία της.

— Πφ! έλεγε. Μαστίγωμα λέγεται κι' αυτό; Η μίς Φέλια ούτε καταλαβαίνει να μαστιγώσει! Έπρεπε να βλέπατε τόν άλλο τόν άφέντη. Αίμα έβγαξε, αίμα!

Κάθε Κυριακή, ή μίς Όφηλία τής έχανε με όλη της τήν εύσυνειδησία θρησκευτικό μάθημα. Τότε ή Τόψυ στεκόταν άσάλευτη σαν άγκλημα, με τά χέρια σταυρωμένα στο στήθος, και ξανάλεγε σαν παππάλος τά λόγια τής δασκάλας της. Έίχε αντίληψη μεγάλη και τάπερνε άμέσως. Τύχαινε όμως καρμιά φορά να κακοπάρει μία λέξη ή μία φράση, σε τρόπο που τής χαλούσε τό νόημα όλότελα. Λοιπόν, τότε ήταν αδύνατο να τή διορθώσει, ό,τι κι' άν έχανε ή μίς Όφηλία.

Ο Σαιν-Κλάρ έχανε γούστο μ' αυτό κι' έβαζε τήν Τόψυ να ξαναλέει τήν παραλλαγμένη φράση για να γελά. Μά ή Όφηλία ύπόφερε με τά αυστά της.

— Μά όταν τά πέρνεεις έτσι στάσεται, Αδγουστέ, πως θέλεις να τό διορθώσω αυτό τό παιδί;

— Δίκιο έχεις, εξαδέλφη, αλλά, καθώς λέει κι' ή Τόψυ, «είμαι πολύ κακός».

Κι' εξακολουθούσε να διασκεδάξει με τό παιδί, καθώς διασκεδάσαμε μ' ένα έξυπνο ζώο.

(Άκολουθεί)

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Αυτή ή χωρική βγήκε να βοσκίση τήν κατάικα της. Ποθ είναι ή κατάικα; (Έστάνη από τόν Ταρζάν)

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Στη Διαπασοπολία Τζίνκ και τήν αδελφούλα της.

Έλαμπαν τὰ μάτια της σάν ήλιοι δλόφωτοι, γελοῖσαν τὰ χεῖλια της θλιμμένα και τὰ χέρια της σκόρπιζαν ἀλύπητα ὅ,τι μποροῦσε νά γλυκάνη τοὺς πόνοους τῶν φτωχῶν. Κι' ἀπὸ τήν ψυχὴ της ἀνάβλυζαν τὰ λόγια τὰ παρήγορα, πὸδ στέγνωσαν τὰ δάκρυα κι' ἔχυναν βάλσαμο στῶν θλιμμένων τίς φυγές Κι' ἄς ἦταν ἀγιάτρευτος μονάχα ὁ δικός της πόνος.

Ήταν μιὰ γυναίκα μὲ ψυχὴ ἀγγέλου, πὸδ ζοῦσε και ὑπέφερε στῶν ἀνθρώπων τῆ γῆ. Μὰ ὁ Θεὸς τήν κάλεσε κοντὰ Του. Κι' ἔκλεισαν, ἕνα πρωτ' ἀνοιχτάκι, γιὰ πάντα, τὰ μάτια πὸδ ἔλαμπαν σάν δλόφωτοι ήλιοι, ἔκλεισαν τὰ χεῖλια πὸδ γελοῖσαν θλιμμένα, σταυρώθηκαν τὰ χέρια πὸδ σκόρπιζαν ἐλεημοσύνη. Μιὰ γαλήνη ἀπλόθηκε στὴν πονεμένη ὄψη κι' ἕνα χαμόγελο ἀνθίζε τῶρα σὸ στῆμα πὸδ ὁ θάνατος εἶχε σφραγίσει.

Ὁ ήλιος γελοῖσε, τὰ λουλούδια σκόρπιζαν δλόγλυκα μύρα, και τὰ πουλιὰ κελαῖδοσαν ἀκούραστα. Ήταν μιὰ μέρα χαρᾶς. Χαιρόταν τάχα ἡ φύση, πὸδ ἕνας ἀγγελὸς θὰ ξανάβρισκε τήν αἰώνια κατοικία του;

Μὰ ἕνας πατέρας λευκόμαλλος ἔγεργε τὸ πανύψηλο κορμί του, ἀπὸ τὸ βάρος μιᾶς μεγάλης συμφορᾶς. Μιὰ ἀδερφή και δυὸ ἀπαρηγόρητα ἄρρανα, ἕνας θλιμμένος σύντροφος, ἔκλαιγαν μὲ λυγμούς πάνω ἀπὸ τὸ ἀνθοστόλιστο φέρετρο. Και κόσμος ἀπειρος, πλούσιοι και μεγάλοι, πὸδ εἶχαν γνωρίσει τὴ νεκρὴ, φτωχοὶ και ταπεινοί, πὸδ εἶχαν εὐεργητηθεῖ, πονοῦσαν, θρηνοῦσαν. Στόλιζαν μ' ἀνθη τὸν τάφο της κι' ἔχυσαν δάκρυα πονεμένα, και μούσκεψαν τὸ χῶμα πὸδ δέχτηκε τὸ ἀνθρώπινο κορμὶ ἐνὸς ἀγγέλου.

Νύχτωσε. Σιωπὴ και σκοτάδι στὴν ἀρχοντικὴ βίλλα. "Ὅλοι εἶναι κλεισμένοι στὰ δωμάτιά τους. Οἱ ὑπηρετές, κι' αὐτοὶ ἀμίλητοι και δακρυσιμένοι, εἶναι μαζεμένοι στὴν ἀπλόχωρη κουζίνα.

Σ' ἕνα δωμάτιο, μονάχα τὰ δυὸ ἄρρανα. Ήταν οἱ ὄψεις τους κόκκινες ἀκόμα ἀπὸ τὸ ἀδιάκοπο κλάμμα, τὰ χεῖλια τους ἀργασάλευαν νευρικά, ψιθύριζαν μιὰν ἀγαπημένη λέξη...

— Μαμμά... Μαμμάκα!

Δὲν δίνεται ἀπόκριση στὴν ἐπίκλησή της, δὲ θὰ δοθῆ ποτέ. Τὸ νοιώθουν αὐτὸ και ἔσχυόνονται σὲ λυγμούς. Μὰ εὖ λογο τὸ κλάμμα σταματᾷ. "Ἐχουν στερεψεῖ τῶν ματιῶν τους οἱ βρῦσες. Σαπλώνουν στὰ κρεβάτια τους και μένουν ἀκίνητα, χωρὶς δύναμη. Αἰσθάνονται μιὰ κούραση σ' ὀλόκληρο τὸ κορμὶ τους, σὰ νὰ εἶχαν κάμει ἕνα πολὺπορο δρόμο πὸδ τοὺς ἔχει τσακίσει. Μιὰ ὀμίχλη ἀ-

πλώνεται μπροστὰ τους. Κλείνουν τὰ μάτια...

Και τότε συνέβη κάτι θαυμαστὸ και ὑπέροχο. Σὰ νάγινε κάποια λάμψη ξαφνικά κι' ἐνοιῶσαν πῶς τὸ δωμάτιο γέμιζε ἀπὸ τὴ φωτεινὴ παρουσία ἐκείνου... Σιγά-σιγά ξεδιάλυταν μιὰ θαλασσιὰ χλαμύδα, δυὸ ρόδινα πόδια, ἕνα πρόσωπο φωτιστεφανωμένο. Πίσω ἀπὸ τὴ χλαμύδα ξεχώριζαν δυὸ μεγάλα πουλουμένα φτερά. "Ανατρίχιασαν. Στὸ νοῦ τους ξαναῆρθαν οἱ παλιές ἱστορίες τῆς ἀγαπημένης τους. Ξανάκουγαν τὴ θλιμμένη φωνὴ της:

— "Ὅταν τὰ μικρὰ παιδιὰ ἔχουν μιὰ μεγάλη θλίψη, ὁ καλὸς Θεὸς στέλνει τὸν ἀγγελοῦ του στὴ γῆ...

Δὲν εἶναι παραμῦθι μονάχα... Ὁ ἀγγελοὸς σκύβει πάνω τους, ἀπλώνει τὰ κρινόλευκα χέρια του πάνω στὰ μέτωπά τους. Κι' ἐνοιῶσαν πῶς γινόνταν ἐλαφριά σάν πουλιὰ... Και τότε ὁ ἀγγελοὸς τὰ πήρε στὴν ἀγκαλιά του και τράβηξαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παραθύρι. Πετοῦσαν χωρὶς νὰ νοιώθουν κανένα φόβο. "Ἐδλεπαν τὴν πόλη μὲ τὰ φῶτα της, σὰ μικροῦλες σπῆδες πὸδ μισόβουγαν, και σὲ λίγο δὲν ξεχώριζαν παρὰ ἕνα μαῦρο ἀκαθόριστο ὄγκο. Μιὰ δροσερὴ πνοὴ τὰ χάδευε και δὲν ἐνοιῶσαν οὔτε ζέστη, κρῦο ἢ κούραση. Σὲ λίγο περνοῦσαν ἀπὸ πελώριους κόσμους φωτεινοὺς και σταμάτησαν μπροστὰ στὴ μεγάλη πόλη τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ ἀγγελοὸς ψιθύρισε τότε:

— "Ὡσαννά!

Και ἡ πόρτα ἀνοιχτήκε. "Ἐφτασε στ' αὐτὰ τους ἡ γλυκαῖα μελωδία τῶν ἀγγέλων, ἀνάσταν ἡδονικά τὰ ὑπέροχα μύρα τῶν παραδεισένιων λουλουδιῶν, και κοίταζαν γύρω τους τὴν ὑπερκόσμια ἀνθήση: Τριαντάφυλλα, ἡλιόφωρα, κρίνα, γιασεμιά, ἄλλα πρωτόγνωρα λουλούδια, ὄλα λευκά, ὑπερφυσικά. Ὁ θαυμασμός, ἡ ἔκσταση τὰ εἶχαν ἀφίσει ἄφωνα.

Και τότε, στὸ βάθος κάποιου οὐράνιου θόλου ἀντίκρισαν τὴ μαμμά τους. "Ἰδια σάν πρώτα, λευκὴ κι' ὀμορφη. Μὰ τώρα ἡ πονεμένη ἔκφραση εἶχε χαθεῖ και στὸ πρόσωπό της ἦταν ζωγραφισμένη μιὰ ὑπέριστη ἀγαλλίαση. Στεκόταν μαζὶ μὲ ἄλλους ἀγγέλους κοντὰ στὴ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ.

"Ἀπλωσαν τὰ χέρια τους σ' αὐτὴν τὰ δυὸ μικρὰ και τῆς ψιθύρισαν:

— Μαμμά! Μαμμάκα μας!

Μὰ τώρα, δόθηκε ἀπόκριση στὴν κραυγὴ τους:

— Παιδιά μου, παιδάκια μου!

Γύρισε και κοίταξε τὴν Παρθένα, πὸδ τῆς ἀπάντησε μ' ἕνα καταφατικὸ κίνημα. Κι' ἔτρεξε κοντὰ στὰ δυὸ παιδιὰ, τ' ἀγκάλιασε και τὰ φιλοῦσε ἀδιάκοπα.

— Γιατί μᾶς ἔφυγες, μαμμά μου; Ἡ ζωὴ εἶναι ἄδεια χωρὶς ἐσένα.

— Ήταν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, παιδιὰ μου! Δὲν πρέπει νὰ λυπάθετε πολὺ.

— "ὦ, ἂν ἦταν δυνατό νὰ γίνη αὐτὸ! Χτὲς μᾶς ἐφάνη ὁ κόσμος σκοτάδι. Κλαίγαμε τὸ χαμό σου. Κάποια στιγμή μᾶς ἤρθε στὸ νοῦ ἡ σκέψη, πῶς ὁ Θεὸς εἶναι ἀδικός, ἀφοῦ ἔστειλε σὲ μᾶς μιὰ τέτοια συμφορὰ. "Ὑστερα θυμηθήκαμε πῶς ἐδῶ πονοῦσες και πῶς θάσαι τώρα καλύτερα. Μὰ δὲ μποροῦμε, μαμμά μου, νὰ ζήσομε χωρὶς ἐσένα. Στὴν καρδιά μας ἀνοιχτήκε μιὰ τρομερὴ πληγὴ...

— Ὁ καιρὸς θὰ τὴ γιατρέψη μικροῦλια μου. Κι' ἡ χαρὰ θ' ἀνατελλῆ πάλι γιὰ σᾶς. Θὰ γελάσουν τὰ χεῖλια σας...

— Ἡ πληγὴ δὲ θὰ κλείσῃ ὅμως ποτέ, και καρμιά εὐτυχία δὲ θὰ μᾶς κἀνῃ νὰ ξεχάσομε τὸ σπαραγμὸ τοῦ χαμοῦ σου...

Τὰ ματάκια δάκρυσαν κι' ἡ φωνὴ ἔγινε ἱκετευτικὴ...

— Μαμμάκα! Κράτησέ μας μαζὶ σου στὸν οὐρανὸ...

— Εἶναι ἀδύνατο, παιδιὰ μου. Δὲν ἤρθε γιὰ σᾶς τὸ μήνυμα. Κι' ἔχετε τὸ κουράγιο νὰ χαρίσετε μιὰ τέτοια λύπη στὸ μπαμπά σας;

Τὰ μικρὰ ἔσκυψαν τὸ κεφάλι... Τῶρα πὸδ εἶχαν γευτεῖ τὴν ὑπέριστη ὀδύνη κι' εἶχαν γνωρίσει τὴν πίκρα της, δὲν εἶχαν τὸ κουράγιο νὰ τὴ δώσουν και σ' ἄλλους. Νικημένα ἔσκυψαν τὸ κεφάλι. Ἡ μαμμά ἔξακολούθησε...

— Ὁ καλὸς ἀγγελοὸς θὰ σᾶς φέρη και πάλι στὴ γῆ... Και θὰ γαληνέψη ἡ ψυχὴ σας, κι' ὁ πόνος σας θὰ μετριασθῆ, τώρα πὸδ ξέρετε πῶς εἶμαι ἐδῶ πάνω. Θὰ προσπαθήσετε νὰ γλυκαίνετε τοὺς πόνοους τῶν ἄλλων...

"Ὅλα χάρηκαν ἀπὸ μπροστὰ τους. "Ἀνοιξαν κατάπληχτα τὰ μάτια και ἀντίκρισαν τὴ γνώριμη καμαρούλα τους. Θυμήθηκαν. "Ἐνας σπασιμὸς τὰ κλόνησε στὴν ἀρχὴ. Μὰ ὕστερα θυμήθηκαν τὸ νεῖρο τὸ θεῖκό. Κοιτάχτηκαν κι' ἔσκυψαν τὸ κεφάλι μὲ ὑποταγὴ κι' ἔγκαρτέρηση.

Ἡ ζωὴ δὲν ἦταν ἄδεια γι' αὐτὰ. Ὁ μπαμπάς, ὁ γέρος παππούς, ἡ ἀδελφή, εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν παρουσία τους. Ήταν γι' αὐτοὺς τὰ χέρια τους ἡ ἀλυοῖδα πὸδ τοὺς ἔδενε πάλι στὴ ζωὴ. Κι' οἱ φτωχοὶ, οἱ δυστυχημένοι, δὲν ἔχασαν τὸν ἀγγελοῦ τους... Λάμπουν αὐτῶν τώρα τὰ μάτια σάν ήλιοι δλόφωτοι, χαμογελοῦν τὰ χεῖλια τους θλιμμένα κι' ἀπ' τὴν καρδιά τους ἀναβλύζουν τὰ λόγια τὰ παρήγορα, πὸδ χύνουν βάλσαμο στὶς καρδιές τίς πονεμένες. Και τὰ χέρια τους δίνουν...

ΕΛΕΝΗ ΡΕΖ-ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα ἀπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μὰ τί μποροῦσε νὰ κἀνῃ αὐτὸς μοναχός του, ἂν οἱ ἔχθροι πὸδ εἶχαν προσβάλει τὸν σύντροφό του ἦταν ἰσχυροὶ και πολυάριθμοι; Δὲν θάταν καλύτερο νὰ φερνε σὲ πέρας τὴν ἀποστολὴ του; Δὲν βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ τὸ καινούργιο Ἴγκλοο τους, μόλις δυὸ ἢ τρία χιλιόμετρα. Μὲ ὀρμη ξανάρχισε τὸ τρέξιμό του και τὰ παγαπέδιλά του πετοῦσαν πάνω ἀπὸ τὸ χιόνι.

Καθὼς πλησίαζε, ἐνοιῶσε καινούργιες συγκινήσεις. Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ καταυλισμοῦ ἀκούγονταν ἐπίσης πυροβολισμοί. Τί σήμαινε αὐτὸ τὸ πράγμα; Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ὁ Μπόμπ σταμάτησε ξαφνικά, και τούτη τὴ φορὰ, ἀπὸ τὴ συναίσθηση τῆς ἀδυναμίας του, κόντεψε νὰ χάσῃ τὸ μυαλό του.

Ἄν πυροβολοῦσαν ἀπ' τὸ μέρος τοῦ καταυλισμοῦ, αὐτὸ ἐσήμαινε πῶς κι' ὁ καταυλισμὸς εἶχε προσβληθεῖ. Μὰ ἀπὸ ποιόν; Και ἐφ' ὅσον τώρα ἦταν ἀπασχολημένοι μὲ τὸ νὰ ἀποκρούσουν τὴν ἐπίθεση αὐτὴ, πῶς μποροῦσαν, ὁ κυβερνήτης κι' ὁ Φονδιέλλ, νὰ τρέξουν και νὰ βοηθήσουν τὸν Κίντ, πὸδ δίχως ἄλλο βρισκόταν σὲ δύσκολη θέση; Γιατί μ' ὄλο πὸδ γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε καθησυχάσει, ἀπὸ τὴν ἡσυχία πὸδ εἶχε δεχθεῖ τὸν πρώτο πυροβολισμό, ὁ Μπόμπ ἐνοιῶθε τώρα καινούργια ἀγωνία, ἀκούγοντας πάλι νέους πυροβολισμοὺς ν' ἀντηχοῦν ἀπὸ τὴν μεριά τῆς κοιλάδας.

Μὲ τὸν Κίντ βρισκόμενο σὲ κίνδυνο, μὲ τὸν κ. Στέφενσον και τὸν Φονδιέλλ ἀμυνόμενους ἐναντίον ἐνὸς ἄλλου, ἀγνωστοῦ ἔχθρου, πὸδ θὰ κατέληγαν τὰ πράγ-

ματα; Τὸν Μπόμπ γιὰ τὴν ὄρα δὲν τὸν ἀπειλοῦσε κανένας. Μὰ ποῖος ἤξερε τί θὰ γινόταν ἀργότερα. Κι' ὅταν ἐρχόταν κι' ἡ δικὴ του ἡ σειρά, τί θὰ μποροῦσε νὰ κἀνῃ; Κι' ἂν δὲν παρουσιαζόταν ἄλλοι ἔχθροι, δὲν ἀρκοῦσαν τὸ κρῖο, ἡ παῖνα κι' ἡ φρίκη τοῦ νὰ βρισκεται μόνος κι' ἀνυπεράσπιστος, γιὰ νὰ τὸν κάνουν νὰ ὑποκύβῃ και νὰ σκεπασθῇ κι' αὐτὸς γιὰ πάντα μὲ τὸ λευκὸ σάβανο τοῦ χιονοῦ, πὸδ εἶχε σκεπάσει τόσους ἄλλους πρὶν;

Ὁ Μπόμπ ἐνοιῶσε τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν. "Ὑστερα ὅμως ντράπηκε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ και γιὰ τὴν ἀδυναμία του, πὸδ ἦταν ἀνάξια γιὰ ἕν' ἀγόρι σάν κι' αὐτόν. Ὁ Τζᾶκ πολεμοῦσε ἐκεῖ πέρα. Κι' ὁ Μπόμπ ἦταν βέβαιος πῶς ἂν ὁ Γαβριήλ κι' ὁ Ὑδὸν Ντεντεβίτ βγήκαν νικημένοι ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τους ἐναντίον τῆς θύελλας, δὲν θὰ παραδόθηκαν ὅμως δίχως νὰ πολεμήσουν ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ. Δὲν ἦταν λοιπὸν δεῖλὸς κι' ἀνανδρὸς πὸδ λιποψύχησε;

Μὴν ἀκούγοντας τώρα πιά παρὰ τὴ γεινναῖα καρδιά του, ὁ Μπόμπ ξανάρχισε νὰ τρέχη. Οἱ πυροβολισμοὶ γίνονταν ἀραιότεροι. Ἀντιθέτως ὅμως ἀκούγονταν εὐδιάκριτα, δυνατὰ οὐρλιάσματα. Αὐτὰ ἔδωσαν στὸν Μπόμπ τὴν ἐξήγηση τοῦ κινδύνου, πὸδ διέτρεχαν ὁ κ. Στέφενσον κι' ὁ Φονδιέλλ.

— Οἱ λύκοι! σκέφθηκε ἀνατριχιάζοντας.

Δὲν σταμάτησε ὅμως. Ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του ὡς πὸδ διέκρινε τὸ Ἴγκλοο ἀπὸ μακριὰ. Και τὸ θέαμα πὸδ παρουσιάστηκε μπροστὰ του ἦταν τόσο ἀπροσδόκητο, πὸδ τὸν ἔκανε νὰ σταθῆ ἀπότομα.

Τὰ ζῶα πὸδ εἶχαν ἐπιτεθεῖ ἐναντίον τῶν συντρόφων του, δὲν ἦταν λύκοι, ἀλλὰ σκύλοι. Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ δὲν εἶχε καμμιά σχεδὸν διαφορὰ, γιατί οἱ σκύλοι

«Ἡ ἐπίθεση περιορίσθηκε σὲ δυὸ τρεῖς ἐφόδους πὸδ ἀπότυχαν...» (Σελ. 271, στ. γ')

αὐτοὶ τῶν βορεινῶν χωρῶν ἔχουν τὰ ἴδια χαρακτηριστικὰ και ὄλα τὰ ἴδια ἄγρια ἐστικτὰ μὲ τοὺς φοβεροὺς ξαδέφους τους. Τώρα πολιορκοῦσαν τὸν καταυλισμὸ. "Ὅχι ἀπὸ πολὺ κοντὰ, γιατί οἱ πρώτες ἐπιθέσεις τους εἶχαν ἀποκρούσει μὲ ὀμοβροντίες και κάμποσο ἀπὸ τοὺς συντρόφους τους εἶχαν πέσει κάτω ἀπ' τίς σφαῖρες τοῦ κυβερνήτη και τοῦ Φονδιέλλ, πὸδ μὲ τὸ ἔπιλο στὸ χέρι, ὑπερασπίζονταν τὴν εἴσοδο τῆς καλύβας τους.

Ἡ δυὸ ἄνδρες διέκριναν τὸ παιδί τὴν ἴδια στιγμὴ πὸδ τοὺς διέκρινε κι' αὐτὸ. Μὰ και οἱ σκύλοι τὸ ἴδιο. Κι' ἡ κατάσταση ἄλλαξε ἀμέσως, εἰς βάρος τοῦ Μπόμπ, ἐναντίον τοῦ ὁποῖου χιμήξε τώρα ὀλόκληρο τὸ κοπάδι. Ὁ μικρὸς φίλος μας κατέλαβε πῶς θὰ ἦταν χαμένος ἂν ἔμενε ἐκεῖ πὸδ ἦταν. Ἐνας βράχος ὑψονόταν σὲ μικρὴ ἀπόσταση. Ἐτρεξε, σκαρφάλωσε στὴν κορυφὴ κι' ἀπ' ἐκεῖ, στηρίζοντας τὴν πλάτη του στὴν πέτρα, περίμενε τὴν ἐπίθεση.

Ἡ ἐπίθεση περιορίσθηκε σὲ δυὸ-τρεῖς ἐφόδους πὸδ ἀπέτυχαν οἰκτρά. Μερικοὶ σκύλοι, ἀπὸ τοὺς πῖδ ὀβέλτους, δοκίμασαν ν' ἀνεβοῦν ἐπάνω στὸ βράχο. Μὰ ὁ φίλος μας δὲν τοὺς ἄφησε νὰ προχωρήσουν και, χρησιμοποιώντας μὲ ἐπιτυχία τὸ περιστροφὸ του, κατόρθωσε ν' ἀπαλλάγῃ ἀπὸ τοὺς πῖδ ἐνοχλητικούς. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ Ἄμερικανὸς κι' ὁ Γάλλ-

«Ὁ Τζᾶκ πρόλαβε νὰ τὴν κυροβολήσῃ...» (Σελ. 242, στ. β')

λος δεν έμεναν αδρανείς. Έκαναν κι αυτοί το μέρος τους, πυροβολώντας από μακριά το κοπάδι των πολιορκητών. Κι επειδή κάθε ζώο, που έπεφτε κάτω, κομματιαζόταν στη στιγμή και τρωγόταν από τους πεινασμένους συντρόφους του, οι σκύλοι στο τέλος, χορτασμένοι, αποφάσισαν να λύσουν την πολιορκία και να φύγουν.

Απαλλαγμένοι πια απ' τους έχθρους του, ο Μπόμπ έγκατέλειψε το καταφύγιο του. Ο Στέφενσον κι ο Φονδιέλλ έτρεξαν να τον προϋπαντήσουν.

— Μόνος! του φώναξαν. Πού είναι ο Κίντ;

— Εκεί κάτω, απάντησε ο Μπόμπ τεντώνοντας το χέρι του προς την κοιλάδα. Το ξεκίνησός σας είναι έτοιμο;

— Όχι ακόμη, είπε ο κ. Στέφενσον. Τοποθετούσαμε τον κινητήρα της βενζίνης, όταν μάζεψέτε το κοπάδι αυτό έντελώς άπρόοπτα.

— Φοβάμαι ότι και στον Κίντ έκαναν επίθεση από τη στιγμή που τον έγκατέλειψα.

— Επίθεση; Ποιοί; Άλλοι σκύλοι; (Ακολουθεί)

ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

Αγαπητοί μου,

ΠΟΛΕΣ φορές θάκούσατε αυτό τον όρο: «βιομηχανία των ξένων». Άλλά δεν πιστεύω να τον καλοκαταλάβετε. Θα σας τον εξηγήσω. Όταν ένας τόπος έχει, καλλιέργη ή δημιουργη τα μέσα να τραβή τους ξένους και να τους κάνει, θέλοντας και μή, να ξεδεθούν, να φέρνουν χρήματα στον τόπο, λέμε πως έχει μια «βιομηχανία ξένων» όπως ένας άλλος θα είχε μια βιομηχανία χαλιών ή γουναρικών που θα τα έστελεν στο εξωτερικό. Πολλοί τόποι, σήμερα, ζούν απ' αυτή τη βιομηχανία. Διαφημίζουν στον κόσμο το κλίμα τους, τα λουτρά τους, τα ξενοδοχεία τους, τα σανατόριά τους, τα καρναβάλια τους, τις διασκεδάσεις τους, κι είτε ολοχρονίς, είτε μια ώρισημένη εποχή, — σα κι είν' όπως το λένε γαλλικά ή σ' η ζ ο ν όπως το λένε αγγλικά, — τραβούν ξένους από παντού και τους εκμεταλλεύονται. Η Έλβετία π. χ. με τις φυσικές της ομορφίες, ή Αίγυπτος με το κλίμα της, ή Νίτσα με τα καρναβάλια της, το Αΐξ με τα λουτρά του, το Όμπεραμμεργκάου με την αναπαράσταση των Παθών του Χριστού, όπως άλλοτε το Μπαυρόυτ με το θέατρο του Βάγγερ, και τα τελευταία χρόνια ή Συρακούσα με τις παραστάσεις αρχαίων δραμάτων στο αρχαίο της άμφιθέατρο.

Μια τέτοια «βιομηχανία ξένων», πιά συστηματική από άλλοτε, άρχισε τώρα να γίνεται και στην Ελλάδα. Να ένας τόπος που τραβά άνεκαθεν τους ξένους περισσότερο από κάθε άλλον στον κόσμο! Γιατί ποιος άνθρωπος, λίγο μορφωμένος, δεν όνειρεύεται να επισκεφθί με φορά στη ζωή του την κλασσική χώρα, τη γεμάτη ένδοξα έρείπια και μεγάλες αναμνήσεις, να κάμη την προσευχή του άπνωσ στην Ακρόπολη των Αθηνών ή να προστά στον Έρμη της Ολυμπίας; . . . Άλλη φορά όμως και το ταξίδι ως την Ελλάδα ήταν δύσκολο και πολυδάπανο, και τα ταξίδια μέσα στην Ελλάδα κουραστικά κι επικίνδυνα, κι ή διαμονή στις πόλεις της, και τις πιά μεγάλες άκόμα, καθόλου άνετη κι εύχάριστη για έναν πολιτισμένο. Μόνο τα τελευταία χρόνια, με τα μέσα της συγκοινωνίας που πολλαπλασιάστηκαν και τελειοποιήθηκαν, και με την ανάπτυξη των ελληνικών πόλεων, των μεγάλων τουλάχιστο, που έχουν πια ήτι σχεδόν χρειάζεται να ή χρήση κανείς σ' αυτές, λίγες ήμέρες, άνθρωπινά, οι ξένοι μπορούν όπωσδήποτε να έρχονται, να μένουν, να βλέπουν ότι θέλουν και να επιστρέφουν εύχαριστημένοι, ότι χωρίς όπερογκα έξοδα κι όπεράνθρωπους κόπους, πραγματοποιήσαν τονερό τους.

Στην Ελλάδα κατάλαβαν πια ότι ή πραγματοποίηση αυτή του όνειρου τόσων μυριάδων ανθρώπων, από κάθε χώρα της γης, είναι σπουδαίος πόρος, που με τον καιρό μπορεί να γίνει τόσο σημαντικός, ώστε ο τόπος να μην έχει ανάγκη κι από άλλον. Κι εργάζονται συστηματικά για να τραβούν τους ξένους. Κάνουν γράμους, χτίζουν μεγάλα ξενοδοχεία, διαφημίζουν τα ελληνικά θαύματα στον κόσμο, θυμίζουν τί και τί μπορεί κανείς να ιδί, ναπολαύση έρχόμενος στην Ελλάδα, και διοργανώνουν και καθεξής. Υπάρχει και κάποιος «τουριστικός οργανισμός», όπως να πούμε ο «σταφιδικός», — και λέγεται έτσι από το τουριστ που θα ή ή περιηγητής, και τουρισμός ή τάση κι ή άγάπη στις περιηγήσεις. Οι πρώτοι διεθνείς Ολυμπιακοί Αγώνες, στο παναθηναϊκό στάδιο, με την κοσμοσυρροή τους, έκαμαν τους Έλληνες να ιδούν το συμφέρο τους και να προσπαθήσουν από τότε να στρέψουν τον τουρισμό προς την Ελλάδα, να καλλιέργησουν δηλαδή αυτή τη βιομηχανία των ξένων. Είναι βέβαια στην αρχή της άκμης. Τα θεμέλια όμως έχουν τεθεί και σε λίγα χρόνια, προβλέπουν οσο της, θα συναγωνίζεται κι αυτή την Έλβετία. Και με την αλήθεια έχει όλα τα προσόντα! Κλίμα θαυμάσιο, φυσικές όμορφιές έφάμιλλες τουλάχιστο με τις έλβετικές, αρχαιότητες που ούτε ή

Έλβετία ούτε άλλος τόπος «όπο των ήλιων» τις έχει, κι άκόμα με καινούρια ζωή, ιδιότυπη κι ιδιόρρυθμη, που δεν μπορεί κανείς να την ιδί πουθενά, όπως μαρτυρούν π. χ. αυτοί οι χοροί των βοσκών του Παρνασσού, που τους θαυμάζουν τώρα οι ξένοι, μαζί με την έκθεση της Λαϊκής Τέχνης, στους Δελφούς.

Και να, αλήθεια, ένα θαυμάσιο μέσο για το τράβηγμα των ξένων: οι γιορτές αυτές των Δελφών! Ώδεύτηκαν εκατομμύρια για να ιδρωθούν, αλλά είναι προορισμένες να μπάνουν στον τόπο διασκατομήτρια. . . Κάθε φορά και περισσότεροι ξένοι έρχονται να τις βλέπουν, και δεν υπάρχει άμφιβολία ότι από χρόνο σε χρόνο το ρεύμα θ' αυξάνη. Ο κ. κι ή κυρία Σικελιανού έχουν μεγάλη όνειρα, που δεν είναι ίσως δύσκολο να τα πραγματοποιήσουν. Θέλουν να κάμουν τους Δελφούς ένα κέντρο παγκόσμιο. Όχι άπλως για να δίνουν δυο-τρεις παραστάσεις αρχαίων δραμάτων το χρόνο, αλλά για να διαδώσουν στον κόσμο τη λατρεία του ελληνικού πνεύματος, ώστε να ξαναέρθη μ' αυτό με καινούρια Αναγέννηση. Οι Δελφοί θα γίνουν σιγά-σιγά με μεγάλη πόλη, και κοντά στο αρχαίο θέατρο, κάτω απ' τη σκιά των Φαιδρούδων, θα ιδρυθή ένα Πανεπιστήμιο, όπου θα διδάσκουν σοφοί απ' όλα τα έθνη. Το Πανεπιστήμιο αυτό θ' αντικαταστήσει το αρχαίο Μαντείο. Κι αντί της Πυθίας, ή Επιστήμη κι ή Φιλοσοφία θα δίνουν στον κόσμο τα θέσφατα. . .

Άλλά κι αν δεν πρόκειται να πραγματοποιηθούν ποτέ τα μεγάλα αυτά όνειρα, το βέβαιο, το βετικό, είναι ότι οι Δελφικές όρτές επέτυχαν φέτος κι ένθουσίασαν περισσότερο από άλλοτε. Αυτό μας κάνει να ελπίζουμε πως θα καθιερωθούν πια, ώστε να δημιουργηθή μια μεγάλη ελληνική σα κι ζ ο ν, που να τραβά κάθε χρόνο πολυάριθμους «προσκυνητές», από την Εδρώπη και την Αμερική, — ξένους που θα έπωφελούνται από την εύκαιρία να βλέπουν, εκτός από τους Δελφούς, και τας Αθήνας, κι άλλα μέρη της Ελλάδας, και να φέρνουν το χρήμα τους στον τόπο, αλλά και να φεύγουν, — άκόμα μεγαλύτερο κέρδος, — γεμάτοι γοητεία και φιλελληνισμό.

Σας δοσιάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

81.

Κι από δικό, κομμάτι φορά, καλύτερος ο φίλος, είναι, ο πίκρα, συμφορά, παρηγοριά και στέλος.

Στον κόνο μας πονεί βαθιά και βάλοσμο του ρίχνει, και που ο δικός, ξερολιθιά, πέτριες μονάχα δείχνει. . .

GHEF

ΠΑΡΑΚΑΔΟΥΝΤΑΙ

Οι σύνδρομηται μου, διαν λήγη ή συνδρομή των, να την άνανεώνουν άμέσως, χωρίς να με υποβάλλουν εις τον κόπον και το έξοδο να το υπενθυμίζω στον καθένα ιδιαίτερος. Η άγκαιρη άνανέωση της συνδρομής είναι το πρώτιστον χρέος τοδ καλοδ συνδρομητοδ.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ»

Άθήνα, 42 όδός Εθνομίχου την 7 Μαΐου 1930.

ΣΗΜΕΡΑ, καθώς βλέπετε, δημοσιεύονται ταποτελέσματα του 241ου Διαγωνισμού των Λύσεων. Ο Διαγωνισμός αυτός ήταν ο τελευταίος του 1928 (τεταρτή τριμηνία). Μένουν λοιπόν όλοι οι Διαγωνισμοί Λύσεων του 1929. Άλλά θα δημοσιευθούν πολύ γρήγορα κι' αυτόν ταποτελέσματα, ώστε, έντός του 1930, να έχουμε και το πρώτου τουλάχιστο έφτεταινού. Έτσι θα είμαστε ένήμεροι, — σχετικώς πάντα, γιατί οι Διαγωνισμοί αυτοί έχουν μεγάλη πάντα προθεσμία, θέλουν κι' έργασία πολλή, ώστε ταποτελέσματα ενός που προκηρύσσεται π. χ. σήμερα, δεν μπορεί να δημοσιευθούν πριν περάσουν τουλάχιστον έπτά ήμερες.

Έτσι Μαρτίου μου έστειλες το κομμάτι σου, Άρη; Έ, πλησιάζει ο καιρός που θα μάθεις αν ένεκρή ή αν έλαβε την άνοσησιν προς τον κάλαθον των άχρηστων». Εύχαριστώ το θέτο σου που λέει ότι είμαι το καλύτερο περιδικό απ' όλα βγαίνον στην Ελλάδα. Να, να κάμετε το καλοκαιρι αυτό το Σάλλογο, για να μήντες με «περισσότερη ζωηρότητα» στην κίνηση μου. . . Ένωσ' τη χαρά σου όταν τα ταχυγράμματα σου δίνει το φυλλάδιό μου και τη λύση σου όταν σου λέει «δεν έχει». Άλλά όχι πάλι και να μη μπορείς να διαβάσεις, και να ηγηλήσεις στο σχολείο άμελέτητος «σκαράνας»! Αυτό δεν το θέλω και δεν πρέπει να ξαναγίνη. Είτε χαρούμενος, είτε λυπημένος, με το Σχολείο πρέπει νασαι πάντα «έν πάξει».

Η Δευκή Παρθένος, που τη Μαγάλη Έβδομάδα πήγε στο Σούνιο, μου γράφει: «Άμα γυρίσω, ή πρώτη μου δουλειά ήταν να ρωτήσω αν ήλθε ή Διάπλασις. Μόλις μου τη δώσανε, άμέσως διάβασα την Έπιστολή του κ. Φαίδωνος και μου άρεσε τόσο πολύ, που την διάβασα δυο φορές. Πήγα έπειτα να την διαβάσω της μαμάς μου και της άρας πάρα πολύ. Νά το πής να ή ήση χρόνια πολλά και να μάζεθην πάντα τόσο μεγάλη χαρά. Τού το είπα, άγαπητή μου, και συγκινήθηκε πολύ απ' την άγγη κι' έγκάρδια εχίχου.

Πολύ μ' εύχαρίστησε το γραμματάκι σου, Κόκκινο Καναρίκι. Άα- λήθεια, έχεις έδερφο που λέγεται κόκκινο Σπύρος Χρυσοσπάθης, όπως ή ήρωας του Αετού Χοροδ και της Μαύρης Αρκουδας; Όχι, δεν τον έχω συνδρομητή και να τον κάμω το καλοκαιρι. Νά το δώσης μάλιστα και τον τόμο του 1926 για να διαβάση τά... κατορθώματα του. Έλάσα και με το ανέκδοτο της μητέρας έκείνης στο σχολείο σας, που όταν ή δασκάλα της είπα πως ή κόρη της «είναι άδύνατη στη Γαωγραφία», αποκρίθηκε: «Μά ο γατρός, κορίτ, είπα πός ή Γεωγραφία δεν τη δέχεται». Τι άπρόοπτο!

Πώς τη χαρά σου, Ίάσων, που θα δεχτής τον καλύτερο σου όοτερ' από τρία χρόνια που έλειπε στην Αμερική! Περιμένω τις έντυπώσεις σου από την πρώτη συνάντησή σας Πάτρας. Χάρηκα επίσης που θα κατοκήσσε τώρα στας Αθήνας και θα ο' έχω πιο κοντά. Περσαστικά το μικρό άδελφού.

Η Ρόν Ρόδινη με είχε αφήσει τέσσερα χρόνια γιατι άνόμισε πως μεγάλωσε. . . Στο διάστημα αυτό διάβασε τοδ κόμου τα πράγματα και προσπαθής να εξηγήσει το μυστήριο της ζωής. Τίποτα! Βρήκε πως το καλύτερο απ' όλα είναι να εξεκολληθήσ ή σκέπτεται και να αίσθάνεται όπως όάν ήταν παιδίόλα. Και ξαναγυρίζει κοντά μου, με την ήπόσχεση να μου γράψη ταχτικά. «Ω, με με καλακείες πολύ ή έπιστολή της πολυδιαβασμένης παλιές μου φίλης και μάλιστα ή διαβεβαίωση της ότι μ' όλα τα οσοβαρά και τα βαθιά βιβλία που διάβαζε, δεν είχε πάψει ποτέ, να διαβάη και μίνα. Έδωσα το εσώκλειστο στον κ. Φαίδωνα που της έκαμε τη χαρά που ζητούσε. Κι' αυτός εύχαριστήθηκε πολύ όταν διάβασε πός όλα του ανεξαρτήτως τα βιβλία τάχει στη βιβλιοθήκη της, και πός απ' όλα της άρεσει καλύτερα το «Τυχεροί και Άτυχοί». . . ένα βιβλίο για τους λίγους.

Σε συχαίρω, Φιλόσοφη, για το γεμάτο μετρομορφισμίν γραμμα σου. Άλλά να σοβ εξηγήσω γιατί τώρα τελευταία σου άπερρίψα και μερικά κομμάτια, ενώ πρώτιστο σου τα ένέκρινα όλα. Δεν είναι που γράφεις χειρότερα. Άπεναγίας, γράφεις καλύτερα. Τα θέματα όμως που εκλέγεις, είναι καμιά φορά πολύ δύσκολα κι' άπαιτούν μια εξίστοχνα άνέτηρη από αυτή που έχεις άποκτήσει ως τώρα. Άφίνα δά ότι προτιμής και την πιά δύσκολη φόρμα, δηλαδή το σοκέτο. Όλα, βλέπεις, είναι σχετικά, τίποτα άπόλυτα. . . Από εκείνα που μου έστειλες πριν, έχω άκόμη ένα έγκλημα που θα δημοσιευθί προσεχώς. Τα σημερινά, έννοεσι, δεν τά είδα άκόμη.

Δεν είσαι καθόλου κοντή, Άρρακίνα' άλλ' αν δεν λύνες σοες Ασκήσεις θα ήθελες, είναι που δεν συνήθισες άκόμα. Σοβ λέπει ή πετρα, να. Μ' άφού βρήκασι άκόμα και τα τυπογραφικά λάθη, φαντάζομαι πόσο γρήγορα θα γίνης έφετέρι! Intitré όμως λέξη υπάρχει κι' άνοιξε το λεξικό να την ιδής. Έπίσης κι' ο αριθμός έκείνος μπορεί, με κάποιον τεχνασμα, να παρασταθί με πολλά 8 χωρίς να είναι πολ-

λαπλάσιο του 8. Άλλοίωτίνα θα ήταν το εύκολότερο τοδ κόμου! Όσο για χρήματα, από την πόλη σας, μόνο με τραπεζιακό τσέκ μπορεί να μωβ στέλνης ή με χαρτονομίσμα γαλλικό, αγγλικό, ιταλικό, άμερικανικό, μέσα σε συστημένο γραμμα. Διάβασε και το τελευταίο κεφάλαιο τοδ Όθηγοδ.

Δεν είπα, Χλωμό Λουλουδάκι, ότι πάντα τα πρώτα κομμάτια που στέλνης κανείς για τη Σελίδα, άπορρίπτονται. Είπα ότι αυτό συμβαίνει τις περισσότερες φορές. Άρα, μπορεί κανείς να στείλη και για πρώτη φορά ένα κομμάτι και να είναι τόσο καλό, που να του άγκριθί. Την έγκριση των κομματιών τη μαθαίνει κανένας από τη δημοσίευσή τους. Άμα ιδή δημοσιευμένα τα δυο κομμάτια που έστειλε, τότε στέλνει κι' άλλα δυο. Πρώττερα δεν θα έφελοςαι, γιατί αν άγγησαν να δημοσιευθούν τα δυο πρώτα, επίσης θα γρήγορον και τα δεύτερα. Άντα όλα, βλέπεις, τα κανονίσει ο χρόρος κι' ο χρόνος. . . Μπορώ να γεμίζω ελο το φυλλάδιο με κομμάτια Συνεργασίας; ή να διαβάσω όλα σοα λαβαίνω σε μια ήμερα;

Εύχαριστώ πολύ, Ναπολέον, για την Έδρηση του Σάλλόγου σας που ο πρώτος του σκοπός είναι ή διάδοσή μου. Δες ότι ο τίτλος «Έδθημοί Νέοι» δεν ταίριαζει πολύ στο σκοπό του. Γιατί όχι; Μπορεί να μη τον λήη, να μη τον δείχνη, αλλά δεν είναι κι' άταίριατος. Γιατί οι «έδθημοί νέοι» μπορούν να κάνουν πολλά καλά πράγματα, που δεν το μπορούν βέβαια ούτε οι δόξθημοί, ούτε οι γέροι. . . Η έδθημία γεννά δραστηριότητα, όπως κι' ή δραστηριότητα γεννά έδθημία. Το συμπέρασμα είναι ότι από τοδ «Έδθημοί Νέοι» περιμένω πολλά.

Έρπιας Έπιστολής μου έστειλαν στην την έβδομάδα κι' οι έζής: Νεμώδ, Τίς, Ένδοξη Σημαία, Λευκάτας, Σιγονέτ, Άσγη Ρόδοι, Δία Μάρα, Η. Η. Φιζιός (το ψευδώνυμο που θέλει σίν ελεύθερο), Καδιογνώστρια, Μικροτάλη, Τριανταφυλλένια, Έγκαιτής, Άγροκόριτος και Σαλλάβα Λαοκράτης. — Θα τους άπαντήσω στο έρχόμενο.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπτονται: «Σκέψεις» τοδ Ταορίν. Κονές άρεκάτ και δχι πολύ καλοδιαλεγμένες. — Το κατωκάκι τοδ Άστραπόβροτου. Έχει άφέλια κι' αίσθημα. Άλλά το γράφημό του δεν είναι τεχνικό, έχει άρεκάτες ελλείψεις. — Φαίδρο τοδ Άνοδχαροτο. Γνωστό και χαρίς ένδιαφέρου. — Σούρουπο της Έρσης Αρσούν. Οι λέξεις κατωκάσι σου' δεν είναι βέβαια διόλου κατάλληλες για ένα ποίημα. Φαντάζομαι ότι ή Ε. Α. θυσιάζει την ήμπνευσή της, για να κάμει ένα τόσο δύσκολο είδος, όπως το τριολέττο. Άντα τά είπαμε. — Μελαγχολία της Τσοκνίδας. Θέμα κοινό κι' εκτέλεση μετρια. Μερικές φράσεις είναι και συντακτικώς λανθασμένες, όπως ή τελευταία φράση της πρώτης παραγράφου: «Μήπως αίνια είναι βλέποντας» κλπ. — Το εκκλησάκι τοδ

Ριχτόφεν. Κοινά νοήματα και ή στιχουργία έχει πολύ καλή, ιδίως στη δεύτερη και στην τέταρτη στροφή. — «Πόνος δάκρυ» της Βαθυγάλας. Άτεχνή ή περιγραφή και ή ιδέα άρεκάτα συνθησμένη. — Το κολοκυθί και οι Γάλλοι τοδ Μικροδ Έδθωων. Έγώ δεν βρήκα πια νό αυτό το ανέκδοτο. Άλλ' άφού κοινολογείται, μπορεί να δημοσιευθί. Μόνο να το ξαναγράψη στη δημοτική. Επίσης και το άλλο κομμάτι τοδ ίδιου με τον τίτλο «Αίτια τοδ Ζαρκάδι». — «25η Μαρτίου» της Σαπουνοφουνας. Σχολαστικά γραμμένο και κοινότατο. — «Πρωινό» της Ίδας. Κοινό κι' αυτό και με κάποιες άτεχνες στιχουργία. — Το πεζό όμιος της Ίδας, με τον τίτλο «Ο μικρός μας άγγελος», πολύ καλύτερο, έγκριταται. — «Η χρονιά μου» τοδ Χλωμό Λουλουδάκι. Είναι βέβαια ένα όρατο είδος αυτή ή ρυθμική πράξα, αλλά κι' είν' ίσου δύσκολο. Και για κατήρι τοδ ρυθμό θυσιάζεται τόσο το έπος, ώστε το κομμάτι να μην είναι δημοσίευσμο. — Θα εξεκολληθώσ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκριταται, ούτε άνοδοταται από το δικασίον, όρ. 10. — Τα έγκριμένα ή άνοδοταμένα ισχύουν ως την 30 Νοεμβρίου 1930 (Όσα άνοδοταται από Α. άνήκουν σε έθρια και σοα από Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Άστέρω, κ. (ΕΤ). Βάτραχος Νο 14, ά. (Συλ. Βατο). Βάτραχος Νο 15, ά. (Συλ. Βατο).

Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Πρωτός, ά.

Η Διάπλασις άσπάζεται τοδ φίλους της: Κυρά Φροσύνη (τά έλαβα όλα έστειλα εύχαριστώ πολύ) Νεαίδας τοδ Γαλοδ (θα δημοσιευθί με τη σοική του' νομίζω όμως ότι μπορούσε να κάμη και μια ιστορική σημείωση, δηλαδή να συνοψίση αυτά που μου λέει στο γράμμα σου) Όλυμπιαν Κοταράτο (έλαβα, έστειλα) εύχαριστώ και για τα καλά λόγια τα χαρτωτάματα μου στην καλή σου μαμά, την παλιά μου Νεαίδα Μαντζουράνα, που με διαβάει άκόμα' σοδ ψευδώνυμο δεν θα πάρησ;) Παρμυθίνον (με βέβαια πρέπει να τάχεις καύχημα που έγραψες ως τώρα τόσους συνδρομητές, και στη Διάπλασι σου έκαμες έτσι καλό, και σ' έκείνους που με διαβάσαν τώρα με τόσο εύκαρίτηση!) Κροσλήν (έλαβα, εύχαριστώ πολύ, έστειλα) έθεσε βέβαια την έγκριση τοδ ψευδωνύμου γράψε μου) Παδαρχον των Θαλασσών (χαίρω πολύ για την άποφασή σου' το ψευδώνυμο σου το ένέκρινα στο προηγούμενο' δεν πειράζει για την άργοκορία' φτάνει να με γράφης τώρα συχνά) Ταορίν (είναι τι σημαίνει «έγκαστριμμένος» κι' ή άδελφή σου έχει κάθε δικαίωμα όπως και συ) Ουλασιαν Νέμωφην (κρίμα! είν' εκτίσση ότι σοα θα ξαναγέθης, δεν θάσαι τόσο ρωσική) εύχαριστώ για τα καλά λόγια) Μικροδ Έδθωων (για τ' εσαπάθωσα θα σ' εύχαρίστησω άλλο' εδδ' σ' εύχαριστώ για τα κα-

λά λόγια τις λύσεις τις έλαβα το εβόφυλλο θα εστοιχίσει πάρα πολύ!) **Γαλανόλευκη** (α, τι πολύτιμο θεο ποδ έχασες! πραγματικώς ήταν θ-νας μεγάλος φίλος το κατ'εγκάρ-δια συλλυπητήριά μου!) **Α. Ζαχα-ρία** (δέν βρήκα απάντησή σου ο' αὐτόν τὸν διαγωνισμό' μόνο τοῦ ἀ-δαφου σου τί έγινε, δέν έβρω!) **Κάποιον** (στελς και τις λύσεις τοῦ δου') **Γαλανή Νεράιδαν** (κα-θώς σου έγραφα τήν 2 Μαΐου, ε-πιταγή σου δέν ελήφθη) **Χαρου-γην** (έλαβα η Εβφημος Μυστα δέν έχει άμοιβή, ούτε οι 'Επαινοι' μόν-ο τα Βραβεία) **Ίούλιον Κάισα-ρα** (τὸν δύο τελευταίον φυλλαδίων γράψε τις στο ἴδιο χαρτί, δέν πει-ράζει) **Βύρων** (είμαι εὐτυχής ποδ σου προσέγγισα τόσο χαρά' εστειλα 'Οδηγὸ καὶ 5 τετραδία') **Γεώργιον Κ.** **Ελευθεριάδην** (έστειλα ἐκ νέου τὸ 15ον εὐχαριστή γιά τὰ καλά λόγια) **Νιότην Αδάμαν** (έ-λαβα, συχωρημένος!) **Μικρόν Φί-λον** (ναί, μέ 22 τὸ θυμήθω; βέζω πάντα 8, τι βλέπω στο τετράδιο' τὰ ταχυδρομικά είναι σημειωμένα σὸν κατάλογο τὸν βιβλίων, ἐντός πα-ρενθέσεως μετὰ τήν τιμή) **Γονδο-λιέραν, Περιπλοκάδα, Αἰόλον, Ἀνδραλουσιαν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς έλαβα μετὰ τήν 6 Μαΐου ήάπαντήσω σὸ ερχό-μενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΕΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 249ου Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τούτου αἱ λύσεις είναι δε-κται μέχρι τῆς 10 Ἰουλίου.

- 323. Δεξιόγραφος**
'Αρχή-αρχή ἀοιμητικὸ,
Στὴ μέση βάλε ἕνα θεο
Και λούλουδα σὸ τέλος
Και μετὰ τὰ τρία ἀποτελεῖς
Κάποιον τῆς Εὐρωπαϊκῆς
Οἰκογενείας μέλος.
Ἀπεύρτιστο Ρολέ?
- 324. Συλλαβόγραφος**
Τὸ κῶδι μου νησί,
Τὸ δεύτερο εἶσαι σύ,
Τὸ τρίτο μου φωταῖσι
Και τ' ὄλο κελαιδαῖσι.
Γιγαντιστῆς Νάνος
- 325. Στοιχειόγραφος**
"Ἐνα ἐπίθετο—τί θάρμα! —
Ποῦ σὲ δικαστὴ ταυιάζει,
"Ἄν πετάξη ἕνα του γράμμα,
Στρατηγὸ μᾶς παρουσιάσει.
Μόρον τῆς "Ἀνδρῆς
- 326. Μεταγραμματισμὸς**
Ἀποκοκκίτορας σοφός,
Ποῦ ὁ λόγος του ήταν φῶς,
"Ἄν λαμὸ και μέση ἀλλάξη,
Μέσ' στοὺς μῆνες δὲ φαντάξη.
Συμφωνιστάκι
- 327. Διωνυμιόν**
* * * * * = Ἀρχιπολις ἀο-
* * * * * = χαιὰς πόλεως.
* * * * * = Θεά.
* * * * * = Μοῦσα.
* * * * * = Ἀφιέρωμα.
Και καθέτως τὰ αὐτά.
Τραπεζολόχαρτε
- 328. Κρυπτογραφικόν**
1234567890 = Ἄμρο, πρωτεύουσα.
2514 = Πᾶς ἀνθρώπος.
3482 = Πᾶσα πόλις.
453690 = Μέρος τ. κεφαλῆς.

- 534510 = Πόλις.
69053 = Γεωμετρικόν.
73890 = Μέγας Ρωμαίος.
8375814 = Ἱστορικὸς.
9814 = Πτηνόν.
01414 = Κανόν.

329-333. Φωνηεντόγραφος
Δ' ἐνός και τοῦ αὐτοῦ φων-
ηέντος, ὁσαυδήποτε φρούς ε-
παναλαμβαγομένου ματιῶν τῶν
κάτωθι συμφώνων, τῶν ὁποίων
ἡ σειρά εἰς ἕκαστον σωφόν δύ-
ναται και νὰ μεταβληθῆ, νὰ σχη-
ματισθοῦν πέντε λέξεις:
γγωσι, μοχι, σπει, θροσμ.
ββρεε. Νικη-Δέξα

334. Διπλή Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζη-
τουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Μοῦ-
σαν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα δαι-
μονα ἢ ἐπίθετον οἶον:
1, Ἀτεχίς βασιλεύσας 2, Εὐο-
σμον ἀνθος 3, Μοῦσα 4, Θεά 5,
Ὀμιλεῖ εὐγλάτωτος 6, Μέρος
τοῦ λόγου 7, Θεά.

335. Γρίφος
3 8 3 3 3 T T
8 T T
3 T T
8 T
Πάνθεια Ἀβραδάτου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

- 336. Metagramme**
Je suis une grande ville de [Russie;
Maintenant change-moi la tête,
Et tu auras une autre ville, [aussi,
Mais de la Crée, sans conquête. [Συνομαχῶς
- 337. Cryptogramme**
1234567 = Philosophe.
24 = Métal.
34767 = Ile.
456 = Animal.
564237 = Adjectif.
6767 = Partie du corps.
7647 = Verbe.
Γεωργίος Ἀβέρωφ

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευμ. Ἀσκησ. τοῦ φύλ. 8

101. Γαλάτεια (γάλα, τί, α.)—
102. Ράδιον (Ρά, δῖ, ὄν.)— 103.
Καναδάς-καναβάς.— 104. Συγιά-
γιά σου!

Κ Ν Α Ι
Τ Ι Τ Α Ν
Ι Α Κ Ω Β Ο Σ
Σ Ι Μ Ω Ν Ι Α Η Σ

- 106-110. Διὰ τοῦ Ο: πρόλογος,
πρόσδος, μονόλογος (ἢ νομολό-
γος), μῦθος, δολοφόνος.— 111.
Ἄπο τὸ «δύοσε δέκα» ἄν βγάλῃς
τὸ «σεν γίνεται «δώδεκα».— 112.
ΑἶΒΑΝΟΣ (ΑἰαΐΑψ, Ἴνδῖαι,
ΒούΒαλος, ἈνδἈλουσία, Νεο-
Νίας, ὉμοΟς, ΣοῦΣα).— 113. Ὁ
μὴ οἶδα, οὐδὲ οἶμαι εἶδέναι.—
114. Παρὰ μίαν τεσσαράκοντα (πα-
ρὰ μία χέσσαρα κοινά).— 115.
CYCLAMEN (Yémen, Lémán,
année, Malacca, Enée, Nancy).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Αἰ 4 ἔως 10 τὸ πολὸ λέξεις μετὰ ἑπτά
στοιχεῖα ἢ 6, τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 30 λεπτά ἢ λέξεις
μετὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 και με-
τὰ λέξεις ἢ 1. Ὁ χρονικὸς στίχος ἢ 3.
Ὁ μὴ συνδρομητικὸ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Ἡ ἀπαλοῦσα ἢ ἀπαρτῆς ἕνα Διαπασά-
σο πολο-ποδία ποδ ἢ μὸδ ἐρηθῆ ἕνα
γράμμα και ἕνα τετραδίου; Γράψατε,
Communauté Hellenique, Suez Egypte,
Αἰά: Βύρων

Ψ ηρῖα τὸ Τραγεῦδι τῆς Λαυτερῆς;
πιστεῶα ἢ ἄλλοις ἢ με μινθητε.
Βύρων

Ἀ νταλλάσσο κάρτες— τοσεῖα. Ὁποῖος-
α θέλει ἄς εἰσῆρ στὴ Δοῖ: Λοδία Λε-
χοριτοῦ, Βασιλικῶν, Πάτρας, διὰ:
Σαρωνεῖ

Ἀ νταλλάσσο Μ. Μυστιά. Στεῖλατε: Κ.
Dont, Ferrou Aga, Καλλιπόρου app.
No 11. Para Tuzique, διὰ:
Κοκκινίπετρα

Ὀ ἰνισι, θρακετικῆ, κοά, κοά! Κύριοι
ο' εβάρταρσι, ετοιμασθε δια μεγα-
λος συνηθισι: τὸ καλοκαίρι ἢ σὰς δια-
λάση, λοιπὸν προσοχή και ἀποφεύγετε τὴν
ἱπρασία. Υψηλότε δλοι-ες τὸ Τραγεῦδι τῆς
Λαυτερῆς, Ἰαρόν, Ἰαση τῶν Κόνων,
Ραποῦτι, Βασιλεῖο Μακεδόνια, Δὸν Ζουάν,
Ναπολιόντα, Ποίγκια τῆς Ὀμήλης, Βε-
αίλιασ τῶν Ρόδων, Πορφυρογέννητη, Γόρ-
διέ Δασμῆ, φιλέψου ἀπὸ τὴν Ἰαση.
Στραβονάνα και Καμπουρα

Π οῖδ Διαπασάσοπολο-α δέν ἢ δόση μετὰ
ἢ φρο σὸν ΝΑΠΟΛΙΟΝΤΑ

Ἰ Α ΛΟΥΑΟΥΔΙΑ:
Ἀ ποτελέματα διαγωνισμοῦ μας: Πρῶτο
βραβείο: Ἰαπωνιάδα (Κύκλος Ἰε-
τρακτικῶν, Παλαμῆ), Δεύτερο: Μιμῆξ
(Ἄγρολοσθεῦς, Νηρόβαν), Τρίτο: Δου-
λη Δωδεκάνησος (Eprave Mysterieuse,
Mime de Manteuil). Στεῖλατε ἄσιν καθαρὸ-
γραμμῆν. Λοσοῦς εὐχαριστοῦμε θερμὰ.
Πρόσδος: Ἰαρόν: Σπέρσι Μενεξέ-
δες, Ὑψηλός: Σπέρσι Ροδονετῆσ.
Πρόνοσις: ΚΟΚΚΙΝΗ ΚΑΜΕΛΙΑ

Ἀ νταλλάσσο τετραδίου και με ἄλλου, 3-
λες. Περιμῶν κυρίως ἀπὸ Ἀσπυλ-
δία. 1. Ἀ.— 23). Βυτελαβῆς

Ἀ ΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
Σ τραβονάνα και Καμπουρα, σὰς ἱπ-
λέως ποδ ὄριστοσ ἀπὸ ἄνθος τῆς ἡ-
λικίας σὰς! Ἄδν Ζουάν, δέν γνωρίζω
κανένα σχολεῖ σὶν Κέρκυρα. Εἶσαι δὲ
μόνος ἄριστος νὰ με διαφωτισῇ!
Ἐρωτηρικῶν, παῖνοις ἕνα μετὰ γιά
τὴν συμβουλή! Σακπουλοφρακα, κατέ-
διόν μου, ἀντίθετον πᾶσης περιγραφή!
Μαγιστολοσθεῦ, τί λές και: Ἐγὼ τὸν
Ἄλεξανδρο τὸν συνιήθησα σποῖς... ὁ-
κωνοῦς, ἀλλὰ ἦτον ἐκιδόνος! Ἡ με-
τεμφύθησι τὸν ἔκαμε φῆρ! Ἀσπυλ-
δία, συγχαρητήρια γιά τὸ θαυμάσιο εὐρ-
βολὸ σὰς. Χάρης σ' ἀπὸ, σίγησρα, δέχετε
εὐλευσιόστη συλλογήν κρεμαστα-
ριδῶν. Φακέ, εἰπέσις πολὸ θαλά.

ΓΟΡΑΙΔΕ ΔΕΙΣΜΟΣ
Ἰ Α.— 536/

Κ ΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ. Παπαρόνναν, πρῶην
Ναύαρχον Μικυλίην, Καρδίνας και
λοισιὰς φησῖστας εὐχαριστῶ.
(2τὸ Δημόφρησις)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΕΡΩΦ
Ἰ Α.— 537/

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ;
συνδρομητικὰ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώσων ἄμεσως τὴν νέαν των
διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας
ἀποστέλλοντες και δεσμ. 5 διὰ
τὴν ἐκδόσισιν τῆς νέας ταυίας.
Ἄλλως δέν εὐθυνημέθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
τρεῖς: 7ος, 14ος, και 18ος. Ἐ-
καστος τόμος δρχ. 25, ταχυ-
δρομικῶς δὲ ἀποστέλλομενος δρχ.
28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν και
δρχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1929)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 36 ἐν ὅσιν. Ἐκ τούτων, οἱ
μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928
τιμᾶνται ἕκαστος ἀρραφῶς δρχ.
80 και ραμμένους δρχ. 85. Ὁ δὲ
Τόμος τοῦ 1929 τιμᾶται ἀρρα-
φῶς δρχ. 110 και ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἕκαστου
τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω
τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ.
5 ὁ ἀρραφῶς και δρχ. 16 ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρχ. 28 εἰτε ἀρραφῶς εἰτε ραμ-
μένος.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ, ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΗΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρονθέσει ἐπιρροῦς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἐσωτερικοῦ και ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἄπὸ τοὺς ἐν παρονθέσει ἐπιρροῦς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἐσωτερικοῦ και ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἄπὸ τοὺς ἐν παρονθέσει ἐπιρροῦς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἐσωτερικοῦ και ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἄπὸ τοὺς ἐν παρονθέσει ἐπιρροῦς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἐσωτερικοῦ και ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἄπὸ τοὺς ἐν παρονθέσει ἐπιρροῦς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἐσωτερικοῦ και ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἄπὸ τοὺς ἐν παρονθέσει ἐπιρροῦς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἐσωτερικοῦ και ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἄπὸ τοὺς ἐν παρονθέσει ἐπιρροῦς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἐσωτερικοῦ και ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἄπὸ τοὺς ἐν παρονθέσει ἐπιρροῦς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἐσωτερικοῦ και ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἄπὸ τοὺς ἐν παρονθέσει ἐπιρροῦς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἐσωτερικοῦ και ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἄπὸ τοὺς ἐν παρονθέσει ἐπιρροῦς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἐσωτερικοῦ και ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἄπὸ τοὺς ἐν παρονθέσει ἐπιρροῦς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἐσωτερικοῦ και ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἄπὸ τοὺς ἐν παρονθέσει ἐπιρροῦς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἐσωτερικοῦ και ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἄπὸ τοὺς ἐν παρονθέσει ἐπιρροῦς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἐσωτερικοῦ και ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.